

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Oktober 1987
87ste jaargang
Nummer 10

Oktober 1987
87ste jaargang
Nummer 10

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteurs: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
Belgie: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegrito ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8710 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

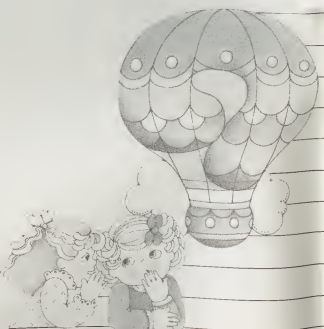
Inhoudsopgave

- 2 „Betaal uw schuld, en leef”, *President Ezra Taft Benson*
 - 6 Huisbezoekboodschap: „Met de treurende treuren”
 - 7 Ouderling James E. Faust, *Ouderling Wm. Grant Bangarter*
 - 14 Zand, zee en het evangelienet:
Vijf schilderijen van Clark Kelley Price
 - 18 Mijn zwarte voorouders, *Carol Batey*
 - 19 Evenveel tijd, *Lindsay R. Curtis*
 - 22 De zin van het lijden, *Sandra F. Strange*
 - 26 „Blijf het woord bedienen”, *Ouderling Neal A. Maxwell*
 - 28 Mildelijk gegeven: Walter Stover – een legende van vrijgevigheid,
Melvin Leavitt
 - 31 Grootmoeders zegen, *Kirk F. Hazen*
 - 32 Een pasgeboren zendeling, *Susan M. Freeborn*
 - 33 De Geest veranderde het onderwerp, *Julian C. Lowe*
 - 34 Igor en Vesna Groupman, *DeLynn Decker*
- VOOR TIENERS EN TWENS
- 38 Nee zeggen en toch vrienden blijven, *Chris Crowe*
 - 42 Een lied in de nacht, *Lisa A. Johnson*
 - 46 Het spinnetje, *David Brinley*
 - 47 Leren geloven, *Sian Bessey*

Kinderster

- 2 Uit de Schriften: Jezus onderwijst geloof
- 4 Een shirt voor Auboe, *Sethla Brown*
- 6 Welke profeet is dit? *Jennavee Allgrum*
- 7 Wat zou jij doen?
- 8 Voor de grap

Op de omslag: „Laat het werk beginnen”, schilderij van Clark Kelly Price, voorstellend de aankomst van ouderling Joseph H. Dean en zijn vrouw, toen zij in 1888 als zendingen voet aan wal zetten op Samoa. (Zie het artikel *Zand, zee en het evangelienet* in dit nummer.)

„BETAAL UW SCHULD, EN LEEF”

President Ezra Taft Benson

In het boek 2 Koningen lezen we over een vrouw die in tranen naar de profeet Elisa ging; haar man was overleden en zij had een schuld die zij niet kon betalen. De schuldeiser was naar haar op weg om haar twee zoons mee te nemen en die te verkopen als slaaf.

Door een wonder stelde Elisa haar in staat een flinke hoeveelheid olie in bezit te krijgen, en zei hij tegen haar: „Ga heen, verkoop de olie en betaal uw schuld, en leef met uw zonen van het overige” (2 Kon. 4:7).

„Betaal uw schuld, en leef.” Hoe waardevol zijn deze woorden in de loop der jaren niet gebleken! Wat een wijze raad behelzen ze voor ons!

Door de eeuwen heen hebben wijze mannen met grote nadruk gewezen op de wijsheid van het vrij zijn van schulden. Een van de personages in het toneelstuk 'Hamlet' van Shakespeare zei: „Leen evenmin geld van, als geld aan iemand; wie leent, verliest de vriend vaak met het geld. . . ,”

Anderen schreven:

„Armoede is zwaar, maar schuld is verschrikkelijk” (Charles Haddon Spurgeon).

„Bedenk waar u aan begint als u schulden maakt; u geeft anderen macht over u” (Benjamin Franklin).

Juiste beginselen veranderen niet

Het is inderdaad zo dat de tijden veranderd zijn sinds Benjamin Franklin, maar verstandige beginselen veranderen nimmer. Onze geïnspireerde leiders hebben ons altijd al aangespoord om onszelf van schulden te bevrijden en de tering naar de nering te zetten.

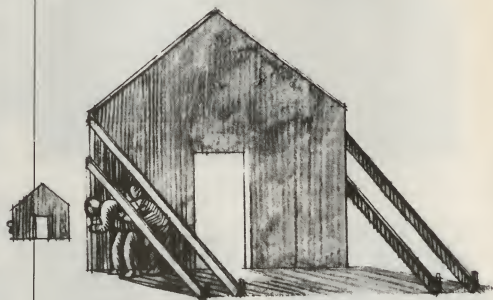
Onze eigen pionier-voorvaders hebben ons een erfgoed van zuinigheid en spaarzaamheid gegeven, van vrij zijn van schulden. Tegenwoordig zouden ze ons zeker de raad geven: „Betaal uw schuld, en leef.”

Veel mensen, die zich financieel geborgen voelen vanwege het vooruitzicht op een vaste betrekking en een regelmatig inkomen, doen bepaalde uitgaven en besteden daarmee het nog te verdienen geld, zonder

na te denken over wat ze zouden doen als ze hun werk zouden verliezen of als zij om een andere reden zonder inkomen zouden komen.

Iets wat ons nog meer zorgen baart is de toenemen-

WIJ ZIJN ALLEN GENEIGD GELIJKE TRED TE WILLEN HOUDEN MET ONZE BUREN.

de hang naar materialisme, wat het tegenovergestelde is van toewijding aan geestelijke waarden. Wij zijn allen geneigd gelijke tred te willen houden met onze buren, ook al is ons inkomen niet toereikend. Helaas lijken veel mensen op deze manier te leven.

Op den duur zal het gemakkelijker blijken naar ons inkomen te leven en de verleiding te weerstaan om toekomstige reserves aan te spreken, uitgezonderd waar dat noodzakelijk is doch nooit voor luxe. Het is niet eerlijk tegenover onszelf en de samenleving om zo onnadenkend in ons bestedingspatroon te zijn dat de dag dat ons inkomen stagneert we ons tot hulpverlenende instanties of de kerk moeten wenden om financiële hulp.

De tering naar de nering zetten

In alle ernst spoor ik u aan u niet te binden aan koopcontracten waarbij vaak extreem hoge bedragen aan aflossing moeten worden betaald. Spaar nu en koop later, u zult er baat bij vinden. U zult uzelf hoge bedragen aan rente en kosten besparen, en het geld dat u spaart stelt u mogelijk in staat een aanmerkelijke korting wegens contante betaling te bedingen.

Als u schulden moet maken om in de eerste levensbehoefte te kunnen voorzien – bijvoorbeeld een huis – dan smeed ik u, als u waarde hecht aan uw geluk en het vrij zijn van schulden, koop naar uw inkomen en gebruik krediet verstandig. Weersta de verleiding om een huis te kopen dat mooier en luxueuzer is dan u echt nodig heeft. De rentelast kan al gauw een enorm probleem worden, vooral als u daarbij de belastingen en het onderhoud optelt.

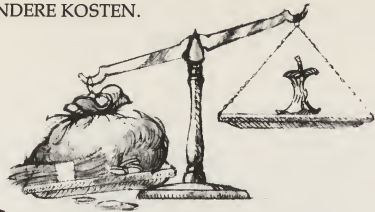
Als ik terugdenk aan de tijd dat ik mijn eigen huis kocht, ben ik dankbaar voor de metgezel die, hoewel ze opgegroeid was met de goede dingen van het leven, bereid was om eenvoudig te beginnen.

Zorg dat u en uw gezin gevrijwaard blijven van financiële problemen. Schuif luxe terzijde, voorlopig in ieder geval, om een financiële reserve op te kunnen bouwen. Het is zeker verstandig om te sparen voor de opleiding van uw kinderen en voor uw eigen oude dag.

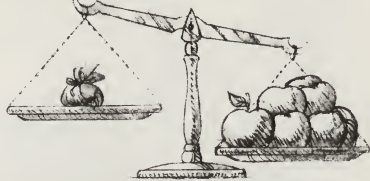
Roep de Heer aan

Hoe lager het gezinsinkomen, hoe belangrijker het is dat elk dubbeltje goed besteed wordt. Verantwoord

BESPAAR UZELF HOGE RENTE EN ANDERE KOSTEN.

SPAAR NU EN KOOP LATER MET EEN AANMERKELIJKE KORTING WEGENS CONTANTE BETALING.

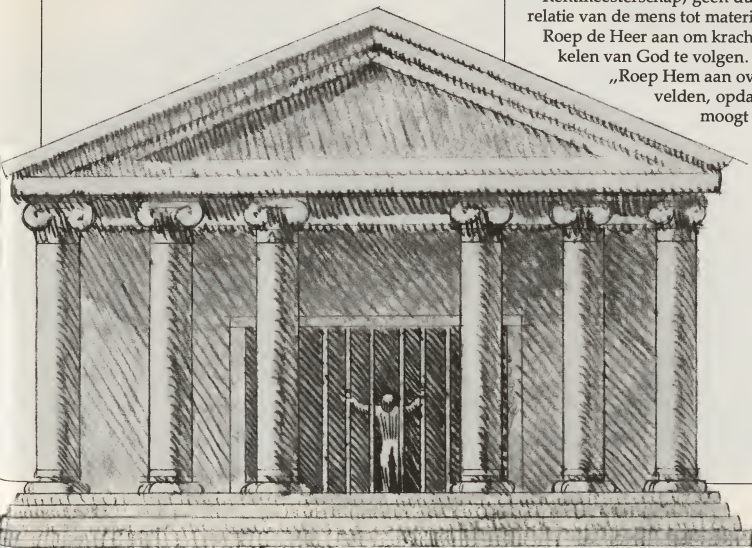

uitgeven en sparen geeft het gezin meer zekerheid, meer kansen, een betere opleiding en een hogere levensstandaard. Laten we waar mogelijk de hypotheek sneller aflossen en geld sparen voor een studie, eventuele perioden van verminderde inkomsten en eventuele andere noodgevallen.

Rentmeesterschap, geen duurdoenerij, is de juiste relatie van de mens tot materiële welvaart.

Roep de Heer aan om kracht om de raad van de orakelen van God te volgen. De profeet Amulek zei:

„Roep Hem aan over de opbrengst van uw velden, opdat gij er voorspoedig mee moogt zijn. Roep Hem aan voor de kudden van uw velden, opdat ze mogen

BEDENK WAAR U AAN BEGINT ALS U
SCHULDEN MAAKT; U GEEFT ANDEREN
MACHT OVER U.

(Benjamin Franklin)

vermeerderen" (Alma 34:24–25). Mag ik het volgende
aan Amuleks raad toevoegen: Bid tot de Heer over uw
schulden, opdat u in staat moge zijn deze af te lossen.
Bid tot Hem om geloof om van uw schulden af te
komen en naar uw inkomen te leven. Ja, betaal uw
schuld, en leef!

Mijn broeders en zusters, laten we acht slaan op de raad van onze leiders. Zorg dat u van uw schulden afkomt! Laten we eerst onze tiende betalen, onze verplichtingen aan onze Hemelse Vader. Dan zal het gemakkelijker voor ons zijn om onze schulden aan onze medemens te betalen. Laten we acht slaan op de raad van president Brigham Young: „Los uw schulden af . . . maak geen schulden meer . . . wees stipt in alles, zeker in het betalen van schulden.“ (*Discourses of Brigham Young*, blz. 303.)

President Joseph F. Smith heeft hieraan toegevoegd: „In de dagen van voorspoed moeten wij ons vrijmaken van schulden . . . Indien u wilt dat het u goed zal gaan, en een vrij volk wilt zijn, voldoe dan eerst aan uw verplichtingen jegens God, en daarna aan die jegens uw medemens.“ (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 256.)

President Heber J. Grant adviseerde: „Tiende is een wet van God . . . wees eerlijk met de Heer en ik beloof u dat u gezegend zult worden met vrede, voorspoed en financieel succes.“ (*Gospel Standards*, blz. 60.)

Broeders en zusters, vrede en voldoening zullen ons deel zijn als we naar ons inkomen leven. God geve ons de wijsheid en het geloof om acht te slaan op de geïnspireerde raad van de priesterschap om van uw schulden af te komen en naar uw inkomen te leven, kortom: „Betaal uw schuld, en leef.“ □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Belangrijke punten. U zou de volgende punten in uw huisonderwijsles kunnen gebruiken.

1. Wij heiligen der laatste dagen zijn altijd al aangespoord om van onze schulden af te komen en naar ons inkomen te leven.

2. Als we schulden moeten maken om in de eerste levensbehoeften te voorzien, laten we dan naar ons inkomen leven, en ons nooit aan hoge aflossingen binden.

3. Laten we zorgen dat wij en ons gezin niet onbeschermd blijven tegen financiële moeilijkheden.

4. Laten we bidden dat we in staat zullen zijn om onze schulden af te lossen, dat we naar ons inkomen zullen leven, en zullen betalen voor wat we kopen.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel in uw eigen woorden waarom u de raad „Betaal uw schuld, en leef“ een goede raad vindt.

2. Zijn er teksten of uitspraken in dit artikel die het gezin zou kunnen voorlezen en bespreken?

3. Zou de bespreking beter verlopen als eerst met het hoofd van het gezin gesproken werd? Is er een boodschap van de bisschop of de quorumleider?

„MET DE TREURENDEN TREUREN”

Doel: Onze verantwoordelijkheid begrijpen, opdat wij dienstbaar zijn aan hen die bijzondere behoeften hebben.

Onlangs werd een vrouw diep getroffen door het bericht dat haar zuster bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Ze was niet voorbereid op dit verlies. Na maanden schreef de vrouw, nog steeds vervuld van verdriet: „Soms word ik overspoeld door golven van pijn, waarna ik tot niets meer in staat ben. Liet iemand me maar een paar uur over mijn zuster praten, dan denk ik dat ik me beter zou voelen. Iedereen wil graag iets opbeurends zeggen, maar niemand wil luisteren.”

Er zijn vele vormen van verlies: ouders die sterven, een kind dat de kerk de rug toekent, een vader of moeder die hun gezin in de steek laten, een dodelijke of limiterende ziekte, die bij een vriend of familielid wordt geconstateerd, iemand die zijn baan verliest of slaaf wordt van slechte gewoonten.

Velen onder ons zouden graag helpen, maar de meesten onder ons voelen zich machteloos op zo'n moment. Dus gaan we een persoonlijke blijk van ons medeleven uit de weg. Om de een of andere reden voelen we ons opgelaten om diepgaande emoties te tonen of om ervan getuige te zijn dat iemand anders dat doet.

De Geest kan ons laten weten hoe we de treurende kunnen troosten. Sommige mensen willen praten over hun gevoelens, anderen willen dat iemand anders tegen hen praat, sommigen zoeken gezelschap, anderen de eenzaamheid. Hier volgen een paar richtlijnen:

1. Zeg niet: „Ik weet precies hoe je je voelt.” Dat is nooit waar, ook al hebben we een soortgelijke ervaring achter ons liggen. Het is veel beter om gewillig aan te horen hoe die persoon zich *werkelijk* voelt – of om niets te zeggen als de persoon zijn verdriet liever alleen verwerkt.

2. Ook komt men vaak in de verleiding tegen hen die verdriet hebben te zeggen: „Zet je erover heen. Toon je geloof. Alles komt toch goed.” Natuurlijk moeten we het geloof hebben dat alles goedkomt. President Kimball zei: „Als we op een later tijdstip terug-

blikken, zullen we blij zijn met veel voorvallen uit ons leven die we eerst zo moeilijk konden bevatten.” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 37.)

Maar het geloof hebben dat alles uiteindelijk goedkomt doet niets af aan onze behoefte om te treuren. Zelfs Jezus, met zijn volmaakte geloof, huilde toen Hij hoorde dat Lazarus overleden was (zie Joh. 11:35–36).

3. We moeten ook beseffen dat verdriet vaak gepaard gaat met schuldgevoelens – herinneringen aan wat men gezegd of gedaan heeft, en waar men spijt van heeft. Schuldgevoelens zijn alleen goed als ze aanzetten tot bekering. Hoewel we het niet meer „goed kunnen maken” met iemand die de sterfelijkheid verlaten heeft, kunnen we onze instelling veranderen en ons voornemen onze eeuwige relaties te verbeteren.

4. Doe iets, hoewel u misschien niet eens weet wat te doen. Maak een maaltijd klaar. Zorg voor de kinderen. Luister. Bid. Bid nog eens. Een zuster die haar man was verloren, was haar verlegen buurvrouw erg dankbaar die, hoewel ze elkaar nauwelijks kenden, naar haar toekwam en de hele nacht en een groot deel van de volgende dag bij haar bleef tot haar dochter kwam. „Ze zei niet veel – ze was er gewoon. Ik was haar zo dankbaar – het zou verschrikkelijk zijn geweest om alleen te zijn.”

Met ons doopverbond beloven we „gewillig te zijn elkanders lasten te dragen (zie Mos. 18:8)”. □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

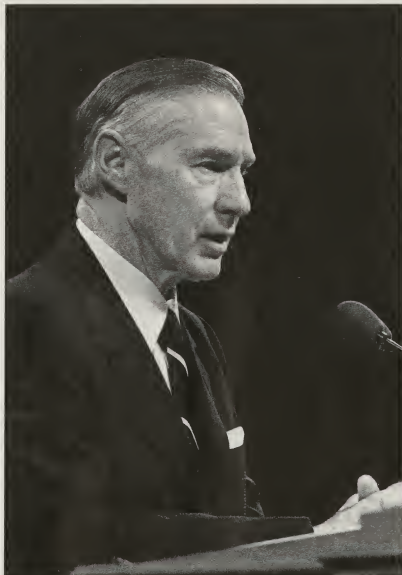
1. Bespreek manieren om een treurende te helpen en troosten.
2. Wat deed de Heiland om hen te troosten die bij Hem om hulp kwamen? Hoe kunnen we zijn voorbeeld volgen?

Zie Hulpboek voor de gezinsavond, de lessen 25, „Medelijden ontwikkelen”, 34, „Als er ziekte komt” en 35, „Zij die treuren zullen vertroost worden”.

OUDERLING JAMES E. FAUST

DEELT ZIJN LIEFDE VOOR DE HEER MET ANDEREN

Door ouderling Wm. Grant Bangertter
Van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

In 1940 waren ouderling James E. Faust en ik zendingcollega's in Curitiba, een stad in het zuiden van Brazilië. We woonden boven een restaurant op de hoek van een plein dat de naam *Praca Zacharias* droeg.

Op de dag dat wij collega's werden, kwamen we overeen dat we wat inzet betreft tot de beste zendingen wilden horen. Aangezien zijn Portugees op dat moment beperkt was, nam ik die dag de leiding bij het langs de deuren gaan. Zoals dat daar gebruikelijk was, klapte ik bij elk hek van een huis in mijn handen en vertelde in het kort het doel van ons bezoek aan de mensen die naar de deur kwamen. Bij gebrek aan suc-

ces vertelde ik mijn collega dat het nu *zijn* beurt was.

Zodra ouderling Faust in zijn handen klapte bij het volgende huis, draaide ik hem de rug toe om duidelijk kenbaar te maken dat hij het helemaal alleen moest doen. Toen ik mij weer omdraaide, stond hij al in het Engels voor het raam te praten met een vrouw. Dit was de familie Dedo-Valeixo, die al gauw lid werd van de kerk. Zij waren de eersten van de nu al meer dan tienduizend heiligen der laatste dagen in die stad. In een tijd waarin de gemiddelde zending in Brazilië slechts één bekeerling had in tweeënhalf jaar, had ouderling Faust al succes bij zijn allereerste contact.

Sindsdien is ouderling James E. Faust velen tot ze-

gen geweest. Zijn leven weerspiegelt zijn liefde voor de Heiland, een liefde die hij als kind en als jongeman voelde en die hij nu voelt als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

„Ik denk dat ik gewoon gelovig ben”

Hij werd geboren op 31 juli 1920 in Delta (Utah) uit George A. en Amy Finlinson Faust en kwam voort uit een roemrucht pioniersgeslacht. „Mijn moeder hield van de Schriften, in het bijzonder van het Boek van Mormon,” zegt hij. „Wist ik maar zoveel van het Boek van Mormon als zij. Zover ben ik nog niet, maar eens hoop ik zo ver te komen – dat is mijn doel. Ik ben haar dankbaar voor het getuigenis dat ik al jong ontving. Ik kan me geen tijd heugen dat ik geen getuigenis had.”

Daar hij opgroeide met een warme liefde voor de Heiland, vond ouderling Faust het gemakkelijk in de Heer en zijn kerk te geloven. „Ik vind het fijn om tiende te betalen. Ik vind het niet moeilijk om raad en leringen van priesterschapsleiders aan te nemen.” Hij glimlacht en zegt: „Ik denk dat ik gewoon gelovig ben.” Zijn vader verhuisde met het gezin naar de Zoutmeervallei, waar hij een baan vond als advocaat en rechter. Hoewel George Faust het druk had als rechter en lid van een bisschop, „bracht hij heel wat tijd met ons door en steunde ons in onze activiteiten. Hij miste nooit een

hardlooppwedstrijd waar iemand van ons in uitkwam.”

Met die stimulans van zijn vader blonk Jim Faust op de middelbare school uit in zowel Amerikaans voetbal als hardlopen, en aan de universiteit in hardlopen. „We vonden sporten fijn, het leerde ons wat discipline is.”

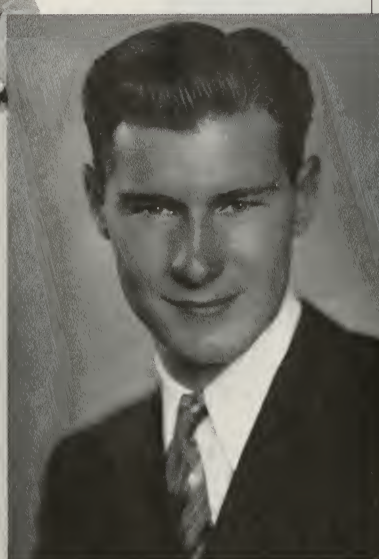
„De produktiefste tijd van mijn leven”

Ook op andere manieren leerde hij discipline. Zijn ouders leerden hem hard te werken en brachten hem verantwoordelijkheidsbesef bij voor zijn taken thuis. „De koe moest elke dag gemolken worden, ook met Kerstmis, op zondag en verjaardagen. En de kippen moesten ook altijd gevoerd worden.”

Na de middelbare school doorlopen te hebben en twee jaar colleges te hebben gevolgd aan de University of Utah, werd Jim Faust in 1939 op zending geroepen naar Brazilië. Toen ouderling Faust en ik over onze zending spraken, merkte hij op dat „we niet veel tot stand brachten, behalve dan de verandering in onszelf. Ik heb het gevoel dat het een van de produktiefste en waardevolste tijden in mijn leven is geweest.” Het is zeker dat zijn zending een tijd van geestelijk groei en wasdom was. Hij leerde Portugees en wist zich ook goed verstaanbaar te maken in het Duits

– de taal die de meeste kerkleden

in Brazilië spraken in die tijd. Hij presideerde de plaatselijke heiligen als districts-president en vervulde ook leidinggevende posities onder de zendingen. In 1975, bijna vijfendertig jaar na zijn zending, keerde ouderling James E. Faust naar Brazilië terug in de hoedanigheid van assistent van de Twaalf om leiding te geven aan het werk in Zuid-Amerika. Uit het oogpunt van het vinden van bekeerlingen was

James E. Faust als opgroeiende jongen in Salt Lake City, als zendingeling in 1940 in Brazilië, en als lid van het sportteam van de University of Utah in 1939.

M

IJN-GEVOELENS VOOR DIT WERK GAAN ZELFS HET LEVEN
TE BOVEN. ER KOMT EEN TIJD DAT EEN GETUIGENIS MEER
WORDT DAN GELOOF – HET WORDT EEN WETENSCHAP.

James E. Faust

deze tweede zending natuurlijk veel geslaagder. „Ik ben dankbaar dat de Heer me nog een keer de gelegenheid heeft gegeven om daar te dienen,” zegt hij. „Het is een grote bron van verwondering en voldoening om te zien hoe de Heer deze mensen en landen heeft gezegend, terwijl het werk in het begin zo moeilijk op gang kwam.”

Van zending tot militair

Terwijl de 21-jarige zending het evangelie van de predikte, raakte zijn vaderland betrokken bij een wereldoorlog. Zijn vertrek uit Brazilië liet een paar maanden op zich wachten omdat er geen vervoer was. Zes weken na zijn thuiskomst werd hij opgeroepen voor de militaire dienst en ingedeeld bij de luchtmacht.

Jim en Ruth Faust trouwen tijdens een tiendaags verlof van zijn militaire opleiding.

De Fausts tonen de resultaten van een heerlijk dagje vissen in hun eerste huwelijksjaren.

Als teruggekeerd zending had hij een grote voor-sprong op de gemiddelde soldaat wat betreft talen-kennis, levenservaring en leiderscapaciteiten. Hij kwalificeerde zich voor de officierstraining en voltooide de opleiding voor de inlichtingendienst cum laude. Met het toenemend aantal contacten met andere officieren – ambitieuze mensen met degelijke waarden – leerde hij andersdenken de waarden. En hij ontwikkelde daarbij zijn natuurlijke eigenschappen van vriendelijkheid en tolerantie.

Intussen had hij weer kennis gekregen aan Ruth Wright, die hij nog kende van zijn middelbare-school-tijd. Tijdens een tiendaags verlof van de officierstraining traden zij op 21 april 1943 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk. Het paar kocht een tweedehands auto, zodat zij samen naar zijn standplaats konden reizen en Ruth zoveel mogelijk bij hem kon blijven. Op veel luchtmachtbases waren zij de enige leden met een auto. Daarom namen zij zoveel mogelijk mensen mee naar de kerk.

Toen moest Jim overzee – naar Nieuw Zeeland, Australië, Tasmanië en Egypte. Omdat hij drie maanden lang de enige heilige der laatste dagen aan boord was, heiligde hij de sabbat alleen. „Mensen kunnen grote geestelijke kracht ontvangen ook al zijn ze alleen,” zegt hij. „Als zij dagelijks bidden, hun tiende betalen en de sabbat naar beste vermogen heiligen, zal de Geest hen in grote mate zegenen en op hun neerdalen. Het zal een grote kracht en troost zijn.”

Uitstel van het maatschappelijk leven?

Na drie jaar in de militaire dienst geweest te zijn, was Jim er niet zeker van of hij wel verder wilde stude-

Ouderling Faust als ringpresident. De familie Faust in 1974: „Wanneer we ook maar een vrij zijn, komt de familie op de eerste plaats in onze tijdsbesteding,” zegt ouderling Faust.

ren of dat hij zich een vaste plaats in de maatschappij moest zien te veroveren. Het was bijna zes jaar geleden sinds hij zijn universitaire studie had afgebroken voor zijn zending. Maar aangemoedigd door zijn vader ging hij terug naar school en behaalde in 1948 zijn kandidaats en doctoraal rechten aan de University of Utah.

De daaropvolgende 24 jaar was James E. Faust jurist in Salt Lake City en verwierf als zodanig de nodige faam. „Ik vond veel voldoening in mijn beroep,” zegt hij. „Ik zeg altijd tegen mijn drie zoons, die alle drie advocaat zijn, dat als ik het over moest doen ik het precies hetzelfde zou doen.”

Wat maakte het beroep van advocaat zo aantrekkelijk voor hem? „Het oplossen en uitwerken van problemen,” antwoordt hij. Hij was oprecht geïnteresseerd in de mensen waar hij mee werkte – en die interesse werd ook gevoeld door zijn cliënten. Volgens zijn zoon Marcus „prente hij zijn jongens in dat mensen belangrijker zijn dan wat ook – en dat we dat moeten onthouden in onze eigen praktijk.”

„Een kans om mensen te zien veranderen”

Wanneer hij terugkijkt op zijn werk in de kerk – met inbegrip van dat van bisschop (toen hij 28 was), presi-

dent van de Ring Salt Lake Cottonwood (op 35-jarige leeftijd) en regionaal vertegenwoordiger – komen er vele fijne mensen en voorvallen bij hem in gedachten. „Dat zijn fijne roepingen omdat je zo dicht bij de mensen staat. Je hebt de kans mensen te zien veranderen, om hen te helpen bij hun problemen. Ik denk dat, als ik het over kon doen, ik me minder zorgen zou maken om rapporten, paperassen en vergaderingen en mezelf nog meer zo inzetten voor de mensen.”

Tussen de bedrijven door – tijdens hun zending, in militaire dienst, tussen hun beroepsmatige contacten en hun diverse kerkelijke taken – hebben Jim en Ruth Faust vele duurzame vriendschappen gesloten. Ouderling Faust schrijft veel van dat succes toe aan zijn vrouw. „Zij heeft een grote liefde voor mensen en is heel open en hartelijk,” zegt hij, „ze helpt mij niets over het hoofd te zien.”

Ruth Faust is zeker een treffend voorbeeld van geluk, rechtvaardigheid, emotionele stabiliteit en toewijding aan eeuwige beginselen. Wanneer vrouwen praten over zelfverwezenlijking, doen zij er goed aan naar haar te kijken. Zij is een volkomen mens, een christelijke vrouw zonder enige zelfzucht. Ouderling Faust werd onlangs gevraagd of hij een voorval wilde vertellen waarin hij echt trots op Ruth was. Zijn antwoord: „Die voorvallen beleef ik dagelijks!” En hij voegde er aan toe: „Zij is een geweldige echtgenote; en er zijn geen kinderen in de wereld die een betere moeder hebben. Het is voor haar niet gemakkelijk om in het openbaar te spreken, maar ze heeft eraan gewerkt en de Heer heeft haar gezegend. Ik bewonder haar om hoe zij zich heeft onderworpen aan de Geest, opdat de Heer zich kon openbaren in haar leven en zich daarin ook weerspiegelt, alsmede in de boodschappen die zij geeft wanneer zij spreekt.”

Veel tijd voor het gezin

Toen de familie Faust in Brazilië woonde, waar hij van 1975 tot 1977 werkzaam was als overziener van het Gebied Zuid-Amerika, sprak Ruth aanvankelijk geen Portugees. Maar dat deed er niet toe. Zij communiceerde door middel van liefde en het licht van haar vrolijk karakter. Toen ik na hem deze positie bekleedde, zagen mijn vrouw en ik dat zij het hart van de mensen voor zich hadden gewonnen.

Als jong echtpaar ervoeren broeder en zuster Faust vier kinderloze jaren. Maar na veel gebed, vasten, zorgen en een priesterschapszegen werden zij gezegend met hun eerste kind. In totaal werden zij in tien jaar met vijf kinderen gezegend. Allen zijn zij nu getrouwd en ouderling en zuster Faust hebben achttien kleinkinderen.

Zelfs met de zware verplichtingen die op hem rusten, heeft James Faust er de gewoonte van gemaakt veel tijd aan zijn gezin te besteden. „Het was mijn doel zoveel mogelijk thuis te zijn,” zegt hij. „Ik pro-

beer attent te zijn op kansen om betrokken te zijn bij het leven van mijn kinderen en kleinkinderen. Dat heeft prioriteit."

Toen de kinderen opgroeiden hadden zij individueel contact met hun ouders terwijl ze samen dingen deden, zoals het opvouwen van het wasgoed, het werken in de tuin, winkelen, 's avonds op schoot zitten bij papa of ingestopt worden.

Jim en Ruths inspanningen als ouders hebben vruchten afgeworpen: „Mijn kinderen zijn in sommige opzichten mijn beste vrienden geworden," zegt hij. Zuster Faust beaamt dat. „Wanneer we ook maar even vrij zijn, komt de familie op de eerste plaats in onze tijdsbesteding."

Een heilige familie-ervaring

Dochter Lisa vertelt over een heilige familie-ervaring met een van haar kinderen die met een hartafwijking geboren werd. Er bleek een gat te zijn tussen de linker- en rechterhartkamer en de dokters zeiden dat de baby al snel een open-hartoperatie zou moeten ondergaan om het gat te verkleinen. Toen Nathan ongeveer twee jaar oud was, kwamen de dokters erachter dat het gat te veel druk plaatste op de longen en besloten direct tot een operatie over te gaan. „Maar toen gaven papa, mijn man en mijn schoonvader Nathan een zegen, waarbij papa de zegen uitsprak. Toen de dokter de

Ouderling James E. Faust dient al sinds 1 oktober 1978 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij krijgt daarbij alle steun van zijn vrouw, Ruth, een lieve en vriendelijke vrouw met „een grote liefde voor mensen“.

baby de volgende morgen nog eens onderzocht, verklaarde hij dat de open-hartoperatie niet door hoefde te gaan, omdat het gat toch kleiner bleek te zijn dan aanvankelijk werd gedacht. Wij weten dat het het priesterschap was dat dat verschil teweeg had gebracht."

Wanneer Nathan nu te druk is en Lisa wou dat hij wat rustiger was, „herinnert papa mij eraan dat zijn gezondheid een grote zegen is en dat we er dankbaar voor moeten zijn."

Nadat ouderling Faust geroepen was als algemene autoriteit, nodigde hij de kinderen uit voor een gezinsavond. Toen de familie bij elkaar was, sprak hij een ieder individueel toe, hij vertelde hen hoeveel ze voor hem betekenden en hij noemde een paar gaven die ze gekregen hadden van de Heer. „Toen vertelde hij ze dat hij nooit een goede algemene autoriteit zou kunnen zijn als hij niet eerst een goede vader was," herinnert zuster Faust zich. „Hij vertelde hen dat hij nooit ontheven zou worden als vader. Hij zei dat het vaderschap zijn eeuwige roeping was – en een belangrijke." Hij vroeg hen hoe zij dachten over zijn roeping als algemene autoriteit en of zij hem daarin konden steunen. „Natuurlijk doen ze dat allemaal," zegt Ruth. „Hij is heel gevoelig en gemakkelijk lief te hebben."

„Er staat zoveel in de Schriften"

Ouderling Faust begint de dag om half zes met een wandeling van een half uur, meestal vergezeld door zuster Faust. Voordat zij een appartement betrokken, had hij minstens één grote tuin en heel veel bloemen, en hij vindt het nog steeds leuk om „groene vingers te krijgen". Hij houdt van goede muziek en luistert vaak naar platen. Vroeger zong hij de baritonpartij in zendingenkwartetten.

Hij houdt ervan 's avonds de Schriften te bestuderen in zijn gemakkelijke stoel – Opa's stoel – waar de kleinkinderen vaak op zijn schoot kruipen en in slaap vallen. „Er staat zoveel in de Schriften," zegt hij. „Ik geloof dat we eigenlijk maar heel weinig weten van wat er in staat, we moeten ze veel beter bestuderen. De Schriften behoren de basis te zijn van alles wat we doen."

Op 6 oktober 1972 werd James E. Faust gesteund als assistent van de Twaalf. Hij werd op 1 oktober 1976 lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeven-tig, en twee jaar later, op 1 oktober 1978, werd hij geordend tot lid van het Quorum der Twaalf.

Gedurende zijn positie als president van het Interna-

tionale Zendingsgebied kwam ouderling Faust in contact met zowel leden als niet-leden uit alle windstreken. In zijn eerste toespraak als lid van de Twaalf sprak hij over zijn grote liefde voor hen: „Ik ben geboren met een gedeeltelijke kleurenblindheid. Ik heb alle mensen in de landen waar ik als zendeling, militair of algemene autoriteit werkzaam ben geweest leren liefhebben, ongeacht hun huidskleur. Ik hoop een discipel te mogen zijn, in het bijzonder voor de nederigen, de verdrukten, de armen, de lijdenden, de behoeftigen en de armen in geest. Ik besef dat als wij deze vergeten, wij geenszins Christus' volgelingen kunnen zijn." (*De Ster*, april 1979, blz. 39.)

Belangstelling voor de mens

In elk van zijn roepingen behield hij zijn warme belangstelling voor de mens. Hij is vaak in staat zich namen en gezichten te herinneren uit zijn voorbijge contacten met mensen. Hij heeft de gave oprechte liefde te voelen en interesse te hebben – en dit te tonen. Wanneer hij een ring of een land bezocht heeft, leven de mensen daar altijd voort in zijn gedachten.

Als apostel van de Heer Jezus Christus legt hij een inspirerend en krachtig getuigenis af. „Nooit heeft iemand deze roeping met een groter gevoel van ontoreikendheid aanvaard dan ik op dit ogenblik," zei hij negen jaar geleden als jongste lid van het quorum.

Maar ook zei hij: „Ik weet dat een der voornaamste eisen voor het heilig apostelschap is een persoonlijk getuige te zijn van Jezus als de Christus en de goddelijke Verlosser. Misschien alleen op die basis kan ik hiervoor in aanmerking komen, want deze waarheid is mij door de onbeschrijflijke vrede en macht van Gods Geest bekendgemaakt." (*De Ster*, april 1979, blz. 39.)

Hij kwam inderdaad in aanmerking om te dienen. „Ik had het gevoel dat ik *voordat* ik lid werd van de Raad der Twaalf al bekend was met de Heiland," zegt hij. „De roeping tot het heilige apostelambt is een warme, geestelijke ervaring en zekerheid."

Hij is zich terdege bewust van het gewicht van zijn verplichting: „Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik voldoe in deze taak. Het is een voortdurende uitdaging voor mij. Maar ik geniet van de broederschap en de fijne omgang in het quorum.

„Mijn gevoels voor dit werk gaan zelfs het leven te boven. Er komt een tijd dat een getuigenis meer wordt dan geloof – het wordt een wetenschap. En het wonderbaarlijkste van dit alles is dat het waar is!"

□

ZAND, ZEE EN HE

DE WERKEN VAN CLARK KELLEY PRICE

Kunst is een indringende manier van iets vertellen. En voor heiligen der laatste dagen is het vertellen van geloofsversterkende verhalen altijd al een vorm van kunst geweest.

Gedenkwaaardige, geloofsversterkende verhalen zijn in ruime mate voorhanden op de eilanden in de Stille Zuidzee, vooral op Tonga, Samoa en Fiji.

Clark Kelly Price is schilder, hij vervulde een zending op Tonga. Hij woont met zijn vrouw en vijf kinderen in Star Valley (Wyoming). De reproducties van de vijf schilderijen die in dit artikel zijn afgebeeld, geven het begin en de ontwikkeling weer van het zendingswerk op Tonga, Samoa en Fiji. Tegenwoordig bevinden er zich in deze eilandengroepen meer dan 140 wijken, 22 ringen, twee tempels en ongeveer 100.000 leden van de kerk.

1.

1. Laat het werk beginnen

In december 1862 verlieten Kimo Belio en Samuela Manoa, twee Hawaïaanse zendelingen, hun vaderland om op Samoa een zending te

vervullen. Ouderling Belio werd ziek en overleed. Het werk vond geen voortgang tot 1888 toen, zoals dit schilderij weergeeft, op de 21ste juni van dat jaar, ouderling Joseph H. Dean en zijn vrouw Florence op Aunuu aankwamen. Manoa's zending begon weer met de aankomst van de familie Dean.

Ouderling Dean wordt afgebeeld met

hun zootje van vier maanden, Jasher Henry, in de armen, terwijl zuster Dean door het water naar het strand waadt, geholpen door een inheemse zuster die met ouderling Manoa was getrouwd. Twee

T EVANGELIENET

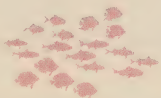

jonge Samoanen dragen hun koffers naar het strand, terwijl het zonlicht de wolken boven de zee doorbreekt, wat erop duidt dat de omstandigheden bij hun aankomst gunstig waren, zowel fysiek als geestelijk.

2. Ontmoeting met de koning van Tonga

Drie jaar nadat het

herstelde evangelie naar Samoa was gebracht, werden er zendelingen van Samoa naar Tonga gestuurd om te prediken. Hun eerste bezoek, op 16 juli 1891, was aan koning George 1 (Siaosi Tupou 1), om zijn

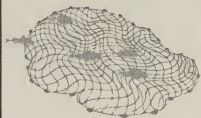
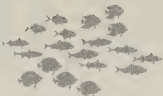
toestemming te vragen het evangelie onder zijn volk te prediken. Hier nemen de ouderlingen Brigham Smoot en Alva John Butler (schudt de koning de hand) een tolk mee. Ze geven hem een exemplaar van de artikelen des geloofs, die de tolk in het Tongaans vertaalt. Na hen aangehoord te hebben, uit de koning zijn genoegen over de christe-

lijke leerstellingen die ze bevatten. Hij verwelkomt de ouderlingen, wenst hun succes toe en zegt dat het zijn volk vrij staat om lid te worden van welke kerk dan ook. Hoewel koning is George eenvoudig gekleed. Om zijn middel draagt hij de *tupenu*. Over dit schort, dat daar veel gedragen wordt, draagt hij het traditionele teken van respect, een geweven mat die *ta'ovala* genoemd wordt en die met koorden van kokosvezels om het middel gebonden wordt.

3. Vissers van mensen

Hedendaagse Tongaanse zendelingen arriveren in een nieuw werkgebied, na overgevaren te zijn in de vissersboten op de achtergrond. De zendelingen zijn blootsvoets en dragen hun traditionele *tu-*

penu en *ta'ovala*, met wit overhemd en stropdas; op hun schouders dragen zij hun *fala*, matten waar ze op slapen en zitten. Ze rollen al hun bezittingen, inclusief kleding en beddegoed, in deze mat en dragen die overal mee. In hun mandje liggen hun standaardwerken en brochures.

4. De zendeling en de rijke man

De jongeman op dit schilderij stelt ouderling John H. Groberg voor, nu lid van het Eerste Quorum der Zeventig, als een jonge zendeling op deze eilanden van 1954 tot 1957. Het verhaal dat hier wordt weergegeven betreft de boot aan de horizon. De eigenaar ervan is een rijke en materialistische buitenlander, die naar het eiland was gekomen om een slaatje te slaan uit de naïviteit van de inheemse bewoners. De zendeling wil een bejaarde inwoner troosten, maar leert daarbij een grote les. De zendeling begint te zeggen: „Ik vind het erg. . .” dat die wereldse man het volk

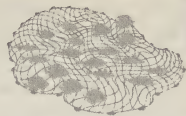
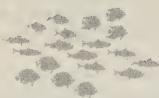
³ kwaad heeft gedaan. Maar de oude man onderbreekt hem en zegt: „Ja, ik vind het ook erg voor die arme man. Zijn armoede is zeer tragisch,” waarmee hij wil aangeven dat de

ware rijkdom van de eilandbewoners niet weggenomen, laat staan gewaardeerd kan worden door hen die alleen aan materiële rijkdom denken.

5. Portret van de schilder als zendeling

De schilder heeft zichzelf en zijn collega (van

Indiaanse afkomst) afgebeeld terwijl zij een gezin onderwijzen in een klein dorp op Fiji, waar hij van 1964 tot 1966 werkzaam is ge-

4.

weet. De kleine hutjes
in de dorpen waren niet
gemeubileerd en
meestal in twee vertrek-
ken verdeeld. Over het
algemeen onderwezen
ze boeren en vissers bij
het licht van een klein
lampje. □

5.

Kort nadat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was geworden, ontving ik mijn patriarchale zegen. Daarin werd ik gemaand mij aan mijn genealogie te wijden. Dit verbaasde me, omdat ik altijd gedacht had dat genealogie voor zwarte mensen hopeeloos was. Hoe kan ik ooit de verslagen van mijn voorgelacht vinden? Slaven werden alleen maar als naamloos bezit geregistreerd.

Maar hoewel het mij ontbrak aan ervaring, tijd en geld voor een diepgaand onderzoek, had ik een patriarchale zegen die mij maande mijn voorgelacht op te zoeken en ervoor te zorgen dat er tempelwerk voor hen werd verricht. Daarom ben ik toch begonnen.

Na maanden van teleurstellend zoeken, had ik op een nacht een droom. In die droom werd de foto van mijn betovergrootmoeder, die bij ons in de huiskamer hangt, van de muur gehaald en aan mij overhandigd. Ik had al zonder succes naar haar gegevens gezocht.

Toch was die droom zo intens dat ik de volgende dag telkens weer naar de foto staaarde, mij afvragend wat die voor mij betekende en waarom ik die in een droom had gezien.

Ik keek die dag vaak naar de foto. Langzaam maar zeker kreeg ik de indruk dat ik naar de Mississippi-archieven moest schrijven voor informatie. Dat leek niet erg logisch, maar ik volgde die ingeving.

Een week later ontving ik een kopie van een volkstelling, die de geboortedatum van mijn betovergrootmoeder bevestigde en me al de benodigde informatie verschafte. Ik kijk nu uit naar de dag dat ik de verlossende verordeningen voor haar in de Atlantatempel kan verrichten.

Vroeger keek ik vaak naar die foto in mijn huiskamer en zag ik alleen mijn betovergrootmoeder. Nu herinnert die foto mij eraan dat, toen ik dacht dat het onmogelijk was om informatie over mijn voorouders te vinden, mij de weg werd gewezen. □

MIJN ZWARTE VOOROUDERS

Carol Batey, zoals verteld aan Brad Wilcox

EVENVEEL TIJD

Lindsay R. Curtis

Vroeger geloofde ik wel, maar dat was vóór ik mijn studie natuurwetenschappen begon. Nu geloof ik niet meer in de kerk," vertrouwde een studiegenoot mij toe. „Ik weet dat je heel wat tijd besteedt aan je studie," reageerde ik, „maar hoe vaak heb je de laatste tijd in de Schriften gelezen?"

„Ik heb ze sinds mijn jeugd niet meer in handen gehad," zei hij me.

President Harold B. Lee vertelde meer dan eens het verhaal over iemand die een geruchten had opgevangen over een mysterieuze verschijning aan een groep tempelwerkers die hij had gewaarschuwd met de woorden: „U kunt beter maar snel beginnen met uw voedselvoorraad, want er zal een tijd komen dat er niets meer zal worden geproduceerd."

De man vroeg president Lee wat hij ervan dacht. President Lee vroeg hem: „Was u op de aprilconferentie?"

„Nee, die kon ik niet bijwonen."

„Dan heeft u toch zeker wel in het conferentie-verslag gelezen wat de algemene autoriteiten in die conferentie hebben gezegd?"

„Nee, eigenlijk niet."

„Tja," zei president Lee, „in die conferentie heeft de Heer een openbaring gegeven over de voedselvoorraad. Hoe kan de Heer u in hemelsnaam vertellen wat u moet doen als u er niet bent wanneer Hij dat bekendmaakt, of wanneer u er de tijd niet voor neemt om het te lezen nadat het woord gesproken is?" (Harold B. Lee, „The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator," Toespraak aan de medewerkers van de kerkelijke onderwijsinstellingen, Brigham Young University, 8 juli 1964.)

Cultiveer je geloof

Een getuigenis leeft. Het is irrealistisch om het zonder water en verzorging lang in de zon te zetten en nog te verwachten dat het in leven blijft ook. Onze kerkverga-

deringen verschaffen vers water en zonlicht, zij cultiveren de zaden van geloof en zorgen ervoor dat ze groeien en sterker worden. Ook de

Schriften zijn een bron van dagelijkse voeding. De Heiland gaf een wijze raad toen Hij zei: „Onderzoek de Schriften . . . deze zijn het, welke van Mij getuigen" (Johannes 5:39).

We leggen er de nadruk op dat het belangrijk is dat onderzoekers het Boek van Mormon lezen om een getuigenis te krijgen van de waarachtigheid ervan en zodoende te ontdekken dat Joseph Smith een profeet van God was. Maar het is net zo belangrijk voor ons om het Boek van Mormon te lezen en te herlezen om ons getuigenis te behouden.

De belofte dat als wij het Boek van Mormon „met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling" lezen en erover bidden, „en geloof heb(ben) in Christus," dat „Hij . . . door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan (ons) bekend (zal) maken" (Moroni 10:4) blijft bij elke keer dat we het boek lezen van toepassing. Wij hebben deze hernieuwing en versterking van ons getuigenis nodig.

Als wij het woord van God willen kennen, moeten we aandachtig datgene bestuderen wat de Heer ons bij monde van zijn profeten vertelt.

Verbazing over de wijsheid van de profeet

Toen ik nog maar een maand of twee werkzaam was als zendingspresident kreeg ik bezoek van een bekend arts en professor aan een vooraanstaand, medisch faculteit. „President," zei hij, „ik wil lid worden van uw kerk. Ik weet al dat de kerk waar is, maar toch wil ik u nog deze vraag voorleggen: kan ik een goede heilige der laatste dagen zijn en toch mijn beroep als medicus blijven uitoefenen?"

Ik verzekerde hem ervan dat mijn beroep en mijn verplichtingen als dienstknecht van de Heer nooit in conflict met elkaar waren geweest. Toen vroeg ik hem: „U heeft een wetenschappelijke achtergrond. Wat heeft

u het verhaal van Joseph Smith doen aanvaarden?"

„Ik moet toegeven dat het verhaal mij eerst ongelooftwaardig in de oren klonk," zei hij. „Maar toen bedacht ik me dat als deze man Joseph Smith werkelijk een profeet was, zijn werk dat zou bevestigen; ik besloot alles te lezen en te bestuderen wat hij geschreven had.

„Ik stond verbaasd over de wijsheden die deze ongeschoolde jongeman had voortgebracht in de korte tijd die hij leefde. Hij kon die wijsheden stellig niet alle geschreven hebben als hij niet was wat hij beweerde te zijn – een profeet van God! Alleen God kan zijn leraar geweest zijn."

En toen stelde ik hem de vraag die voortvloeit uit de eerste. „Wat," vroeg ik, „hebt u met het Boek van Mormon gedaan?"

Zijn antwoord was heel zakelijk. „Ik las het en nam de proef op de som" (zie Moroni 10:4), zei hij. „Kunt u een betere verklaring bedenken dan die Joseph Smith gaf?"

Wij worden beproefd, niet de Schriften

Voor mij was zijn antwoord een samenvatting van een fundamentele waarheid: Het Boek van Mormon en de andere Schriften worden niet op de proef

gesteld, wij wel. Ze dragen het bewijs van hun goddelijkheid in zich. We kunnen een getuigenis van hun waarachtigheid verkrijgen door ze eenvoudigweg onder gebed te bestuderen.

Ook hebben we de boodschappen en instructies van de profeet en andere algemene autoriteiten die maandelijks in *De Ster* verschijnen. Als we willen weten wat de Heer van ons, zijn volk, verlangt, kunnen we ook hier inspiratie uit putten.

Te vaak zijn er mensen die het oneens zijn met een beleid van de kerk of zich er zelfs tegen keren, zonder na te gaan wat de Heer over dat onderwerp heeft geopenbaard. Als we de feiten werkelijk willen weten

zoals ze zijn – als we de waarheid willen weten, dan bestuderen we de raad van de autoriteiten aan ons en slaan er, geleid door de Geest, acht op.

Wellicht heb je de Schriften al eens gelezen, misschien al meerdere keren. Maar in deze moeilijke tijden kunnen we niet zonder de ervaringen die ons getuigenis versterken en ons geloof hernieuwen. We behoren de Heer „genoeg tijd” te geven in ons leven.

„Door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten” (Moroni 10:5). Ik spoor u aan deze kracht van de Heilige Geest vaak te zoeken in je leven en een gewoonte te maken van het lezen van de Schriften. □

DE ZIN VAN HET LIJDEN

Sandra F. Strange

Mijn buurvrouw Glenna was echt aantrekkelijk – op en top een dame. Haar leven leek één lange droom: ze had een liefhebbende echtgenoot, zes jonge kinderen, veel talenten en zegeningen, en een groot geloof. Maar Glenna had niet lang meer te leven; ze had kanker.

Mijn grootmoeder was niet langer zichzelf. Hardnekkige reuma maakte elke beweging pijnlijk. Aderverkalking en een aantal lichte beroerten hadden een intelligente, zorgzame vrouw kribbig, veeleisend en onzeker gemaakt. Zij leefde in een mentale mist waar

in het begrip tijd alle betekenis had verloren. Zij raakte snel gedesoriënteerd en herinnerde zich nauwelijks haar overleden man of haar verleden.

Glenna, wier levensduur zo verkort werd, en grootmoeder, wier lichaam langer meeding dan haar verstand, stierven kort na elkaar.

Sinds hun dood, nu alweer enige jaren geleden, heb ik verschillende andere mensen zien lijden. Hoewel ik geen verklaring kan geven voor dit lijden heb ik veel geleerd van hen die in geloof en met geduld dit lijden droegen.

In liefde dienen

Een van die mensen was de tachtigjarige Vida Shepherd. Leukemie had haar beendergestel heel broos gemaakt, waardoor zij bij het minste of geringste iets brak. Zij was opgenomen in een verpleeghuis om letsel te voorkomen, leed voortdurend aan pijn in haar rug, aan de vele ongemakken van een chronische stofwisselingsziekte en aan een zwak hart. Ondanks haar

problemen diende zij anderen in liefde. Zij maakte er een gewoonte van om, als zij zich goed voelde, bij anderen in het verpleeghuis langs te gaan om hen met een bemoeiigende woordje op te beuren. Zij vertelde mij eens over een vrouw die door een beroerte niet langer kon praten; ze vertelde me: „Ik ben bij haar gaan zitten, heb haar hand vastgepakt en tegen haar gepraat. Ik wist dat ze begreep wat ik zei. Ik heb haar alleen laten weten dat ik om haar gaf.”

Misschien werd zuster Shepherd nog meer beproefd door het lijden van iemand van wie ze houdt. Haar echtgenoot werd een paar jaar voor zijn dood getroffen door een beroerte die hem gedeeltelijk verlamde. Hoewel zijn beroerte hem veranderde van een vriendelijke, liefhebbende man in een soms agressieve, wrevelige vreemde, zorgde zuster Shepherd voor hem totdat haar eigen gezondheid dat onmogelijk maakte. Daarna maakte ze minstens eenmaal per dag de lange reis naar de kliniek om voor haar man te zorgen. Zij doorstond de uitzonderlijke beproevingsen in haar leven glansrijk.

Hoeveel willen we geven?

Mensen die pijn lijden – in het bijzonder mensen van wie men houdt – dwingen ons te beslissen in welke mate wij bereid zijn van onszelf te geven, hoeveel tijd, en hoeveel emotionele en fysieke bijstand wij bereid zijn voor hen op te brengen. Mijn gedachten gaan hierbij vaak uit naar mijn schoonzuster Judy. Haar nu elfjarig dochttertje werd geboren met een spastische verlamming. Zij is volkomen hulpeloos, communiceert slechts door onsamenhangende geluiden. Wanneer zij haar te eten geeft moet zij de lepel in haar mond plaatsen en de inhoud vaak opvangen, want Stephanie zo weinig controle over haar slikken heeft. Judy's zorg voor Stephanie is constant en liefdevol.

Vanwege Stephanies behoeften kwamen er bij Judy veel positieve eigenschappen naar boven. Het vergt veel geduld en zelfopoffering van haar; eigenschappen waarvan ze zich voordien misschien niet eens bewust was. Het lijden van anderen kan als een spiegel dienen waarin onze sterke kwaliteiten weerspiegeld worden – en onze zwakheden.

Toen mijn buurvrouw Glenna in het terminale stadium was gekomen, aarzelde ik om bij haar op bezoek te gaan. Ik wist niet wat ik moest zeggen en voelde me niet op mijn gemak bij iemand die leed. Na haar overlijden realiseerde ik me dat veel van die onzekerheid voortkwam uit angst voor de dood, uit een niet geconfronteerd willen worden met mijn eigen sterfelijkheid.

Prioriteiten in het leven veranderen plotseling

Misschien is ons meest oprechte dienstbetoon wel dat aan hen van wie wij geen beloning kunnen verwachten. Een paar jaar geleden werd er bij mijn ZHV-presidente, Mary, een pijnlijke vorm van kanker geconstateerd. Dolores, een nieuw lid van de wijk, had een zoon verloren aan kanker. Met de ervaring die zij had opgedaan bezocht ze Mary dagelijks, zorgde voor haar en vertelde haar over gevoelens die ons, die niet geconfronteerd waren geweest met die schaduw des doods, vreemd waren.

Mary's lijden bracht ook een verandering teweeg in Nancy, een jonge moeder van vijf kinderen, die zich na de geboorte van haar laatste zoon had teruggetrokken achter een muur van neerslachtigheid, boosheid en zelfmedelijden wegens haar slechte gezondheid en familieproblemen. Nancy hield van Mary, die haar in haar depressieve toestand had begeleid. Deze liefde zette Nancy aan Mary vaak te bezoeken, en toen Mary meer en meer hulpbehoevend werd, nam Nancy de ondankbare taak om Mary's bed te verschonen en haar te baden. Na Mary's dood probeerde Nancy altijd om voor anderen iets te betekenen.

Mogelijk was het door Mary's lijden dat Nancy haar eigen problemen anders was gaan zien. Mij hebben de bezoeken aan Mary, Vida en anderen in elk geval wel geholpen mijn leven anders te gaan zien. De beslommeringen en irritaties van het alledaagse schijnen niet langer belangrijk. Mijn prioriteiten in het leven veranderen met het moment dat ik iemand zie lijden. De kleuren van een zonsopgang, de lach van mijn driejarige kind, de immense vrede van de tempel, het met volle teugen genieten van het leven worden veel belangrijker.

Het lijden van anderen dwingt mij ertoe wat meer na te denken over de zin van het leven, zelfs wanneer we niet begrijpen waarom de een op wonderbaarlijke wijze wordt genezen en de ander, even standvastig, moet blijven lijden.

Wij, die uit liefde of verplichting geconfronteerd worden met zulk lijden, kunnen het niet helpen soms verbijsterd te zijn door de ogenschijnlijke onredelijkheid, de onrechtvaardigheid van onverdiende, overweldigende pijn. Zulk lijden raakt onze ziel. Maar het vermeerdert ook ons geloof, beproeft ons erbarmen, geeft ons de kans onze waarden te overwegen, en leert ons dat de dood geen angstwekkend schrikbeeld is maar soms ook een welkome vriend, die onze geliefden naar een andere sfeer voert waar het leven weer zinvol wordt en voldoening geeft. □

W IJ DIE MET LIJDEN WORDEN GECONFRONTEERD,
KUNNEN VERBIJSTERD ZIJN DOOR DE OGENSCHIJNLIJKE
ONREDELIJKHEID VAN ONVERDIENDE PIJN. ZULK LIJDEN
RAAKT ONZE ZIEL. MAAR HET DOET ONS OOK GROEIEN IN GELOOF,
HET BEPROEFT ONS MEDELEVEN EN LEERT ONS VEEL.

Frankfort-tempel ingewijd

Open dagen trekken ruim 65.000 bezoekers

"Schitterend. Werkelijk heel mooi." De meeste Nederlanders en Vlamingen werden even stil bij de eerste aanblik van de voltooide Frankfort-tempel en moesten even tot zich door laten dringen dat dit prachtige gebouw 'hun' tempel zou worden. Na de fraaie lijnen van het bouwwerk in zich opgenomen te hebben, na de serene atmosfeer van de plaatsoen en het harmonieuze interieur gevoeld te hebben, en na in stilte bewondering te hebben gekoesterd voor de zorg waarmee op de kleinste details was gelet, was het unanieme oordeel: "Dit is een huis Gods, waarvan de schoonheid Hem tot eer strekt."

De open dagen, gehouden van 28 juli - 8 augustus, waren de eerste gelegenheid om kennis te maken met de voltooide tempel. Ruim 65.000 leden en niet-leden uit het tempeldistrict (Noord-Duitsland, Nederland, België en Noord-Frankrijk) reisden naar Friedrichsdorf af, sommigen met eigen vervoer, maar de meesten in door de ring of het district gehuurde bussen. Ook voor de inwijding, die, verdeeld over elf diensten, op 28, 29 en 30 augustus plaatsvond, waren bussen gehuurd (in België zelfs een trein), waardoor in totaal ruim 1.300 Nederlanders en Vlamingen deze historische gebeurtenis konden bijwonen.

President Ezra Taft Benson was bij de eerste drie inwijdingsdiensten op vrijdag 28 augustus aanwezig en leidde zelf de eerste dienst. President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, presideerde de overige tien diensten. President Benson kon helaas niet alle inwijdingsdiensten bijwonen, op zaterdagochtend vloog hij terug naar Salt Lake City. In dit nummer van Kerknieuws wordt uitgebreid aandacht besteed aan de open dagen en de inwijding.

Verder deze maand in Kerknieuws:

<i>Europese artistieke prijsvraag 1986</i> Winnende foto en tekening	blz. 8, 9
<i>Tempelwerk</i> Antwerpse jeugd bezoekt Zwitserse tempel	10
<i>Wereldwijd</i> Kerknieuws uit binnen- en buitenland	11
<i>De zendelingenpagina's</i> Claire Verschoof, Willem Methorst	12, 13

Een open dag in Friedrichsdorf

De doorsnee bezoeker van de open dagen van de Frankfort-tempel kijkt naar een videofilm, wordt dan door de ondergrondse tunnel naar de ontvangsthall geleid, waar zijn rondleiding door de tempel begint. Na de rondleiding kan hij bij een van de stands een Boek van Mormon in ontvangst nemen en vragen stellen. Dan staat hij weer buiten, verrijkt met feitenkennis en indrukken. Zou hij echter enig idee hebben hoeveel werk er achter de schermen verzet moest worden om dit alles mogelijk te maken?

07.00 uur. De eerste vrijwilligers arriveren bij de tempel. Elke dag zijn het andere, maar er zijn ook die onvermoeibaar zijn en die de gelegenheid om weer een dag bij de tempel door te brengen niet voorbij willen laten gaan, want ze hebben het idee dat ze nodig zijn. Elke dag komen er broeders en zusters uit een andere ring aan.

Zodra de groepen compleet zijn - of dit nu deurwachten, "zendelingen" of mensen achter de stands zijn - komen ze bij elkaar voor een korte dienst. Daarna - rond 08.00 uur - worden ze door de tempel geleid. De meesten van hen zullen de rest van de dag geen moment vrij hebben om zelf deze

indrukwekkende tempel te bezichtigen. Dan horen waar ze hun taak zullen verrichten, en worden de ervaringen van de voorgaande dagen kort weergegeven zodat zij daar hun lering uit kunnen trekken.

Voor 09.00 uur staan ze op hun post. Het eerste gebod voor iedereen is: vriendelijkheid en beleefdheid. Terwijl verkeersbegeleiders de arriverende auto's en bussen naar de beschikbare parkeerplaatsen loodsen, gehandicapte bezoekers in speciaal voor deze gelegenheid gehuurde rolstoelen naar de ingang brengen, of wachtenden over de gang van zaken informeren, helpen zusters bezoekers met het aandoen van plastic overschoenen. Ook de ring- en full-time zendelingen hebben het enorm druk. In het souterrain van het gastenverblijf staan stands, waar bezoekers die zijn rondgeleid vragen kunnen stellen en zich nader kunnen laten informeren over het doel van de tempel. Onderwijl voeren leden in een ander vertrek in het souterrain in drie computers de namen en adressen in van hen die meer over de kerk willen weten. Deze gegevens worden meteen naar de betreffende zendingskantoren gestuurd, en alles wordt in het werk gesteld om niemand te vergeten. Voordat de bezoekers de speciaal voor de open dagen gemaakte videofilm te

zien krijgen, wordt hen verteld hoe heilig de tempel is voor leden van de kerk en wordt hen verzocht dit te respecteren. Alles wordt gedaan om hen hierbij te helpen.

Wie zich onder de menigte voor de tempel begeeft wordt bijna alleen maar positieve geluiden. Soms laat iemand ook een negatieve mening horen, en niemand houdt hem tegen, maar voor de meeste mensen heeft de tempel iets zeer bijzonders waar zij niet omheen kunnen. Zo gebeurt het regelmatig dat iemand haastig het tempelterrein verlaat, om kort daarna met echtgenoot, een vriend of kennis terug te keren. En meer dan eens worden ogen vochtig. De tempel laat niemand onberoerd. Als de deuren zich om 21.00 uur sluiten, duurt het nog enige tijd voor de laatste bezoeker vertrokken is. Dan komen zij die verantwoordelijk waren voor het verloop van die dag bij elkaar en laten het geheel de revue passeren. Wat had beter gekund? Welke les van vandaag kan morgen toegepast worden? Nog is de dag niet voorbij. In de tempel zijn schoonmaakploegen druk in de weer. Het Huis des Heren moet net zo schoon worden achtergelaten als het werd aangetroffen, een heiligdom waardig.

Pas dan gaan de lichten uit.

Ook aan de gehandicapten was gedacht ...

De gegevens van hen die meer over de kerk wilden weten, werden in computers ingevoerd.

Inwijding geestelijk feest

Leden opgetogen na ingebruikneming Frankfort-tempel

"In Amerika zeggen we altijd: 'You can't beat the Dutch' ('Van de Nederlanders kun je niet winnen'). Zou het niet geweldig zijn als we konden zeggen: Van de Nederlanders (en Vlamingen) kun je niet winnen wat betreft spiritualiteit, of wat betreft het betalen van tiende, of wat betreft opkomst in de avondmaalsvergadering?" Met deze enthousiaste woorden besloot president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, de zesde inwijdingsdienst van de Frankfort-tempel op zaterdag 29 augustus j.l. Deze dienst werd door 1361 leden (voor het overgrote deel Nederlanders en Vlamingen) bijgewoond, het hoogste aantal aanwezigen tot dan toe.

De zesde dienst was echter niet de enige waarbij Nederlandstalige leden deelnamen aan de inwijding van de tempel. Ook de vijfde dienst, een overwegend Duitse aangelegenheid, werd door ongeveer 200 Nederlanders bijgewoond, die in enkele voor hen gereserveerde vertrekken het

gesprokene in hun eigen taal konden volgen. Zowel de vijfde als de zesde dienst waren een geestelijk hoogtepunt, zeker niet in het laatst dankzij de uitstekende muzikale omlijsting van

respectievelijk het Duitse en Nederlandse koor. Het Nederlandse koor werd op meer dan voortreffelijke wijze geleid door zuster Greet Otto uit de Wijk Amersfoort, met de zestienjarige Robert-Jan August uit de Gemeente Leeuwarden aan het orgel. Met name president Monson had waardering voor broeder August, en merkte aan het begin van zijn toespraak lachend op: "Onze organisten worden steeds jonger."

De sluitsteenceremonie

De in totaal tien inwijdingsdiensten werden op vrijdagochtend 28 augustus ingeleid door een bij alle tempelinwijdingen gebruikelijke ceremonie: het aanbrengen van de sluitsteen. Dit vond plaats onder leiding van president Monson en werd bijgewoond door president Ezra Taft Benson, de ouderlingen Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson en Joseph B. Wirthlin (voormalig gebiedspresident) van de Raad der Twaalf, de ouderlingen

William G. Bangerter en James M. Paramore van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, en de ouderlingen Theodore M. Burton, Carlos E. Asay, Hans B. Ringger en John R. Lasater van het Eerste Quorum der Zeventig. Ouderling F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig was aanwezig in zijn functie van president van de tempel.

Ter voorbereiding op het aanbrengen van de sluitsteen werd om 08.00 uur in de tempel een vergadering gehouden onder leiding van president Monson. Na de vergadering begaf men zich naar een platform buiten de tempel, waar president Benson als eerste wat cement voor de zede steen aanbracht, waarna president Monson en de overige algemene autoriteiten hetzelfde deden. Ongeveer duizend leden woonden deze plechtigheid bij.

Vroeg op

Behalve voor hen die in de omgeving hadden overnacht, was deze ceremonie voor de Nederlanders en Vlamingen te vroeg om bij aanwezig te zijn. Zij die bij de vijfde (Duitse) dienst waren ingedeeld, moesten al zeer vroeg uit de veren om op tijd in Friedrichsdorf te zijn. De dienst begon om 10.30 uur en men werd geacht om 10.00 uur op zijn plaats te zitten. Ondanks de enorme toeloop werd de verkeersoerlast op opvallend efficiënte wijze tot een minimum beperkt. Net als bij de open dagen loodsen verkeersbegeleiders de auto's naar parkeerterreinen en wezen zij de mensen de weg naar de tempel. Ook in en rond de tempel verliep alles uiterst ordelijk. Op de parkeerplaats voor de hoofdingang was duidelijk aangegeven waar men in de rij moest gaan staan, en ook daar waren begeleiders ter plaatse om de mensenstroom in goede banen te leiden. Eenmaal in de tempel (of in een van de bijgebouwen) en voorzien van plastic overschoenen, werd men door zaalwachten naar een van de vele vertrekken gedirigeerd waar stoelen waren geplaatst en een monitor stond opgesteld. Elk vertrek dat hier ook maar enigszins voor in aanmerking kwam, was op deze

wijze ingericht, om zoveel mogelijk mensen in staat te stellen het verloop van de diensten te volgen. Het overgrote deel van de aanwezigen was op deze wijze getuige van de inwijding, daar er in de celestiale zaal plaats was voor niet meer dan ongeveer tachtig personen. Vanaf het moment dat de algemene autoriteiten de celestiale zaal betraden, zorgde een uit Salt Lake City overgekomen ploeg geluids- en beeldtechnici voor een reportage van de gang van zaken. Jammer voor de Nederlandstalige leden was dat president Benson alleen bij de eerste drie inwijdingsdiensten op vrijdag aanwezig kon zijn, waarbij hij de eerste dienst leidde. Zijn werkzaamheden vereisten dat hij zaterdagochtend weer terugvloog naar Salt Lake City. De overige algemene autoriteiten waren wel bij alle diensten aanwezig. Sprekers tijdens de vijfde dienst waren de ouderlingen William G. Bangerter (die zijn toespraak in het Duits hield!), ouderling Hans B. Ringger, broeder Hans-Jürgen Saager (voormalig president van het voormalige Zendingsgebied Düsseldorf Duitsland) en president Monson. Tijdens de zesde dienst spraken de ouderlingen Theodore M. Burton, John R. Lasater, broeder Peter Mourik en president Monson. Onderdeel van alle inwijdingsdiensten, die overigens alle gelijkwaardig zijn en tot doel hebben zoveel mogelijk leden in staat te stellen de inwijding bij te wonen, was de Hosannakreet, waarbij onder het wuiven van witte zakdoeken de tempel aan de Heer werd opgedragen. Tijdens de vijfde dienst gebeurde dit onder leiding van

ouderling Burton, tijdens de zesde onder leiding van ouderling Russell M. Nelson (die dit in het Nederlands deed). Voor het inwijdingsgebed tijdens de zesde dienst week president Monson van de gebruikelijke gang van zaken af. Normaliter wordt dit gebed door een algemene autoriteit voorgelezen; dit keer echter, zo zei hij, had de Geest hem ingefluisterd dat ouderling J.P. Jongkees, regionaal vertegenwoordiger voor het Nederlandstalig gebied, dit zou doen. Na het gebed van ouderling Jongkees' bracht het koor, samengesteld uit de beide Nederlandstalige ringen en het Antwerpse district, een aangrijpende uitvoering van de Hosannalofzang ten gehore, waarmee de dienst tot een climax werd gebracht. Voor veel leden was de geest tijdens deze prachtige lofzang een bevestiging van president Monsons woorden, dat hij voelde dat de Heer de tempel aanvaard had. President Monson spoorde in zijn toespraak de leden aan om vaak naar de tempel terug te komen. Na deze opbouwende inwijding zullen ongetwijfeld veel leden hier een sterk verlangen toe hebben.

Inwijdingsgebed Frankfort-tempel

28, 29 en 30 augustus 1987

O God, onze Eeuwige Vader, in de naam van Uw Geliefde Zoon, Jezus Christus, komen wij tot U in gebed. Wij zijn vergaderd in Uw heilig huis om het aan U toe te wijden. Ons hart is op deze historische dag vervuld van dankbaarheid. De vestiging van dit huis op het grondgebied van deze natie is in antwoord op de gebeden van Uw volk en een vervulling van de woorden van Uw profeten. Wij zijn dankbaar voor het evangelie van Jezus Christus, dat het leven van hen, die hier vergaderd zijn, eeuwiglijk ten goede heeft beïnvloed. Wij danken U dat wij deel mogen hebben aan Uw goddelijke waarheid die op aarde hersteld is in deze bedeling van de volheid der tijden. Wij danken U voor de profeet Joseph Smith en voor allen die hem zijn opgevolgd, met inbegrip van onze huidige profeet en ziener. Wij danken U voor het Boek van Mormon, het grootse Nephitische verslag, dat tot ons gekomen is als een stem uit het stof om getuigenis af te leggen van de goddelijkheid van Uw Zoon. Uw herstelde woord werd 146 jaar geleden voor het eerst in deze natie verkondigd. Sindsdien hebben tienduizenden zendelingen, onder het brengen van onnoemelijke offers, getuigenis afgelegd aan de mensen in Europa. Honderdduizenden hebben hun boodschap aanvaard. Hoe dankbaar zijn wij dat wij tot die groep mogen behoren. Deze stad, waar Uw heilig huis is gelegen, heeft eeuwenlang verdraagzaamheid betoond jegens hen die zochten naar de vrijheid U te vereren volgens de stem van hun geweten. Wij danken U voor de gastvrijheid van deze gemeenschap die Uw volk en Uw tempel verwelkomt heeft. Wij danken U voor de schoonheid van dit gebouw en voor allen die eraan gewerkt hebben. Wij zijn dankbaar voor de offers van Uw getrouwe heiligen, waar ook ter wereld, die dit met hun tiende mogelijk hebben gemaakt. Wij danken U in het bijzonder voor de offers van Uw heiligen in Europa, die in geloof en beziel met een getuigenis mildelijk van hun middelen hebben geschonken, omdat zij U liefhebben. Zegen hen Vader, open de vensters des hemels en stort elke benodigde gave over hen uit. Sta hen bij in hun arbeid en maak hen groot in de ogen van hun medewerkers. Moge hun voorbeeld ertoe leiden dat anderen Uw eeuwige waarheid zullen gaan onderzoeken. Nu, geliefde Vader, wijden wij, in de naam van Jezus Christus en krachtens het eeuwig priesterschap, deze tempel, de Frankfort-tempel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in. Wij wijden hem aan U toe, als Uw heilige woonplaats. Wij wijden hem toe aan Uw Zoon, als het huis des Heren waarin de volheid van het priesterschap kan worden uitgeoefend. Wij wijden hem toe als huis van verering, als huis des verbonds, als huis des geloofs, als huis van God.

Moge U hem aanvaarden als offer van Uw getrouwe zoons en dochters. Moge U hem heiligen met de tegenwoordigheid van Uw Heilige Geest. Moge U hem heiligen voor de goddelijke oogmerken waarvoor hij is gebouwd. Moge U hem behoeden voor ontheiliging en verwoesting. Wij bidden dat U hem wilt beschermen met uw machtige hand. Moge allen die hem zien hem beschouwen als een heilig huis. Moge allen die dit huis betreden dat doen met reine handen en een zuiver hart, en met een kennis van de eeuwige zaken van God die komt door de macht van de Heilige Geest. Zegen de echtgenoten, de ouders en de kinderen onder Uw volk, opdat zij zich in Uw heilig huis zullen vergaderen om als gezin eeuwiglijk verzegeld te worden door de macht en autoriteit die U gegeven heeft aan Uw gekozen dienstknechten. Moge U hen, die hier verbonden met U sluiten, een goddelijke begiftiging vergunnen. Moge Uw heiligen zich hier vergaderen namens hun voorouders, zodat zij, die ons zijn voorgegaan, deel mogen hebben aan deze onschatbare zegeningen. O God, zegen Uw heilig huis en allen die hierin dienen. Wij bidden U een zegen voor de tempelpresident en zijn raadgevers, de mater en haar assistenten, de tempelwerkers en -werksters en allen die in welke hoedanigheid ook werken in de tempel. Zegen hen met vreugde in hun werk. Zegen hen met de voldoening die voortvloeit uit de zekerheid, dat zij u dienen wanneer zij hun medemens dienen. Wij wijden dit gebouw van fundament tot torenspits, met al zijn kamers, zijn altaren, zijn doopvont, en alle andere faciliteiten. Wij wijden de bijgebouwen in. Wij wijden de grond waarop de tempel staat, met daarop alle plantengroei, dat het U welgevallig moge zijn en een prachtige plaats voor allen die hier zullen vertoeven. Wij vragen Uw zegen over Uw werk in dit werelddeel. Raak het hart van de mensen in de landen van Europa. Verlicht hen met het verlangen en de bereidheid te willen luisteren naar de waarheden van het eeuwig evangelie. Zegen de zendingen die onder hen arbeiden als boodschappers van de waarheid. Zegen de huizen van Uw heiligen, dat er vrede mag heersen, alsmede liefde en harmonie, en men U zal vereren. Wij bidden een zegen over Uw werk op aarde. Ontsluit de deuren van de naties, opdat Uw zoons en dochters in alle landen Uw geopenbaarde woord mogen horen. Zegen Uw gekozen profeet en vergun hem kracht volgens zijn behoefte en openbaring volgens Uw heilige wil. Zegen zijn raadgevers in het Eerste Presidium, de leden van het Quorum der Twaalf, het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Zegen allen op wie verantwoordelijkheid rust in Uw werk op aarde. Wij hebben U lief, onze Vader en onze God. Wij hebben Uw Eniggeboren Zoon, onze Verlosser, lief. Wij hebben Uw geopenbaarde waarheid lief en bidden dat wij altijd in geloof in haar eeuwig licht zullen wandelen. Aanvaard onze dankbetuigingen, aanvaard onze liefde, hoor onze gebeden en zie in genade op ons neer, dat vragen wij U nederig als Uw kinderen, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Europese artistieke prijsvraag 1986

De winnaars

1. *Zondag*, Christian Schluchter, Bienne, Switzerland. 2. *Hazespoor*, Olli Aaltonen, Sonkajärvi, Finland. 3. *Is Christus uw baken?* Olli Aaltonen.

VOOR DE KINDEREN

Oktober 1987

VERHAAL
UIT DE SCHRIFTEN

JEZUS ONDERWIJST GELOOF

Op zekere dag, toen Jezus de mensen had onderwezen, klommen Hij en zijn discipelen aan boord van een schip om naar de andere oever van het meer te varen. Jezus was moe en liep naar het achterschip toe, waar Hij op een kussen ging liggen en al spoedig in slaap viel.

Terwijl het schip over het water gleed, stak er een verschrikkelijke storm op. De lucht was een en al donkere wolken; de wind zweepte het water op tot hoge golven, die over het schip heen sloegen. En Jezus sliep maar. Nu begon het schip water te maken en de discipelen waren doodsbang. Zij wisten dat

zij in groot gevaar verkeerden. Toen herinnerden zij zich de wonderen die Jezus had verricht; dus gingen zij naar Hem toe, maakte Hem wakker en zeiden: „Here, helpt ons, wij vergaan!” Jezus vroeg hun: „Waarom zijt gij bevreesd?” Hij kwam overeind, keek uit in de duisternis van de bange nacht, met de loeiende wind en de stormachtige zee, en gebood heel

kalm: „Zwijg, wees still!”

De wind ging liggen. De zee werd rustig. Kleine golfjes kabbelden tegen de zijkant van het houten schip. Hij keerde zich tot de discipelen en vroeg liefdevol: „Waar was uw geloof?”

De mannen verwonderden zich en zeiden: „Wat voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?”

De discipelen hadden niet voldoende geloof om zelf een eind te maken aan de storm, maar zij geloofden wel in Jezus. Zij wisten dat Hij hen kon redden van de verschrikkelijke storm, en dat deed Hij ook.

Bij een andere gelegenheid, Jezus bad toen in de bergen, staken zijn apostelen met een boot het Meer van Galilee over. In de loop van de nacht stak er een storm op. Er stond een hevige wind en de apostelen konden de zeilen van hun schip niet bijzetten. De hoge golven en de harde wind maakten het roeien bijzonder moeilijk, en ondanks het feit dat een aantal van de discipelen heel sterk en ervaren was, waren zij niet in staat om meer dan een kleine afstand roeiend af te leggen. Al vechtend tegen de storm, beseften zij dat zij in groot gevaar verkeerden.

Onder het bidden in de bergen, werd Jezus zich bewust van hun toestand en ging hen helpen.

Terwijl zij in het donker met hun boot worstelden, zagen de apostelen plotseling iemand over het water lopen. Aanvankelijk dachten zij dat het een spook was en ze waren bang.

Toen hoorden zij de rustige, vertrouwde stem van Jezus, die hen toeriep: „Houdt goede moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!”

Zodra zij beseften dat het Jezus was, verdween hun angst. Zij wisten dat Hij was gekomen om hen te helpen.

Petrus riep: „Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.”

„Kom!” antwoordde Jezus.

Petrus klom overboord en begon naar Jezus te lopen. Zijn sterke geloof hielp hem even gemakkelijk over het water te lopen alsof hij op het droge liep. Maar toen hij ging letten op de hevige wind en de woelige golven, begon zijn geloof af te nemen en kwam er angst bij hem opzetten. Zodra Petrus twijfelde, begon hij te zinken.

„Here, red mij!” riep hij tegen Jezus.

Onmiddellijk greep Jezus Petrus bij de hand en vroeg: „Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?”

Petrus stevig vasthoudend, liep Jezus naar het schip toe. Toen Hij aan boord klom, ging de wind liggen en werd de stormachtige zee kalm.

De apostelen vielen voor Jezus neer en zeiden: „Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!” □

(Deze verhalen staan in Matteüs 8:23-27; 14:13-33; Marcus 4:35-41; Lucas 8:22-25; 9:11-17; Johannes 6:1-21.)

Al meer dan een uur sjouwde Auboe over het stoffige pad in de bergen van Oeganda. Het rode stof, verhit door de Afrikaanse middagzon, brandde aan zijn blote voeten. „Anders vind ik al dat stof en dat lopen helemaal niet zo erg,” dacht Auboe, terwijl hij door het stof schuifelde, „maar nu heb ik er helemaal geen zin in.”

Hij was echt blij toen hij het pad naar huis insloeg; hij kon zijn moeder al voor de hut met het rieten dak zien staan. Zij stond voorovergebogen bij een open vuur. Die morgen, toen hij op stap was gegaan om zich in te laten inschrijven bij de nieuwe school, had zijn moeder hem toegelachen en hem op de schouder geklopt. „Je zult uit de gesproken boeken leren,” had zij hem gezegd.

„Opschieten, Auboe,” riep zijn moeder. „De vis is klaar.” Zwijgend pakte hij de vis aan. Gezeten op een boomstam begon hij met lange tanden te eten.

Moeder keek hem eens goed aan en zei: „Sinds zonsopgang heb je niet gegeten, en nu eet je met lange tanden!”

„Ik kan niet naar school,” zei hij verdrietig.

„Waarom niet?” wilde zijn moeder weten en zij ging naast hem zitten. „De meester heeft gezegd dat ik op school een hemd moet dragen. Maar ik heb geen hemd,” antwoordde hij

„En ik heb geen stof en geen geld,” zei moeder, terwijl zij snel de andere kant opkeek.

Auboe slikte de brok in zijn keel weg. „Ik ben moe,” zei hij en liep naar de hut. Teleurstelling en woede maakten Auboe opstandig.

„Ik heb hun oude boeken helemaal niet nodig,” zei hij, terwijl hij tegen een gevlochten mand traptte die bij de deurpenning stond. Die viel om en de inhoud rolde over de vloer.

Toen Auboe de spullen begon op te rapen voelde hij

EEN SHIRT VOOR AUBOE

Seletha Brown

iets zachts. Misschien is het wel stof voor een shirt, dacht hij, met een kleine opleving van hoop in zijn hart. Maar het was niet meer dan een klein bruin lapje dat om iets hard gewikkeld was.

Auboe maakte de stof los en vond een oude „esaaka“, een houten hamer. Die hamer was een paar centimeters breed en tamelijk zwaar. Hij liet zijn vingers over de scherp gegroefde kanten gaan en er kwamen herinneringen in hem op.

„Grootvaders oude esaaka,“ fluisterde hij.

Hij herinnerde zich dat, heel lang geleden, zijn grootvader ergens steeds maar met deze hamer op geslagen had totdat het iets geworden was dat veel leek op de stof die hij in zijn handen hield.

„Mama, mama,“ riep hij, „wat gebruikte grootvader om deze stof te maken?“

„Het was de binnenschors van een wilde vijgeboom,“ zei ze, terwijl zij naar de stof keek. Plotseling begonnen haar ogen te schitteren, toen zij zich realiseerde wat Auboe had ontdekt.

„Ja, mama, nu weet ik het weer! Het was van de bomen die bij het hek groeien.“

Auboe rende naar de bomen en bekeek de eerste de beste die hij bereikte. „Kijk, hier kan je nog zien waar grootvader de schors heeft afgepeld,“ riep hij. „Mama, wilt u mij helpen de schors weg te snijden en er stof van te stampen?“

Zijn moeder stond nu naast hem en bekeek de boom. „Ja, ik herinner mij hoe je grootvader dat deed. Eerst moeten we de stam rondom insnijden en de buitenschors eraf pellen. Dan pellen we de zachte binnenlaag er af en moet dan heel goed gestampt worden. Dat stampen is wel een zwaar werkje.“

„Ik heb sterke armen,“ zei Auboe trots. Toen begonnen zij samen de schors te bewerken totdat de sterren aan de hemel stonden.

De volgende morgen stond Auboe vroeg op en maakte een diepe snede rondom de stam, net boven zijn hoofd en een tweede op kniehoogte. Daarna werkten zij samen de binnenlaag los en legden die op de grote boomstam bij de deur.

„Als jij gaat stampen,“ zei moeder, „zal ik verse bananenbladeren om de stam wikkelen om hem tegen de zon te beschermen. Vanavond zal ik dan modder uit de rivier halen en het over de bladeren strijken. De boom kan dan nieuwe schors krijgen en weer sterk worden.“

Auboe legde de schors dwars over de boomstam, nam de esaaka en begon te hameren. Door het slaan met de ruwe hamer werd de schors dunner en groter. Na enige tijd was zij al twee keer zo groot, maar nog steeds niet groot genoeg voor een shirt.

Auboe stopte even om zijn pijnlijke schouders en arm te wrijven en toen begon hij weer te stampen. Tegen de avond zei zijn moeder: „Zo is het wel genoeg! Wikkel de schors maar in verse bananenbladeren, dan blijft ze soepel. Morgen gaan we samen de schors oprekken. Daarna moet ze weer gestampt worden en dan is ze wel vijf keer zo groot als toen je ermee begon.“

„Genoeg voor een shirt?“
„Ja, genoeg voor een shirt, en gemaakt van dezelfde stof als onze koningen vroeger droegen,“ zei moeder trots.

„Echt waar, Mama?“

„Zeker wel. Lang, lang geleden mochten alleen koningen kleren dragen van schorsstof.“

Auboe wikkelde de schors zorgvuldig in de bladeren. „Het voelt al aan als stof,“ zei hij, „maar de kleur is nog zo licht.“

Auboe legde zijn schat dicht bij zijn matras waar hij veilig zou zijn voor de nacht. En hij glimlachte toen hij eraan dacht dat hij naar school zou kunnen gaan en alle boeken lezen. □

WELKE PROFEET IS DIT?

Jennavee Allgrunn

- 1 – Hij werd geboren op 8 september 1873
– was schoolmeester
– ging op zending naar Schotland
– zei „Ieder lid is een zending”
- 2 – Hij werd geboren op 22 november 1856
– leerde door vele uren te oefenen en nooit op te geven heel goed honkbal
– opende de eerste zending in Japan
– was de eerste profeet die ooit voor de radio sprak

- 3 – Hij werd geboren op 23 december 1805
– was de eerste profeet in de laatste dagen
– zag God de Vader en Jezus Christus in het heilige bos
– gaf zijn leven voor het evangelie
- 4 – Hij werd geboren op 3 april 1814
– een van de eerste zendelingen die het evangelie verkondigde in Italië
– moedigde kerkleden aan een volle tiende te betalen
– was de vijfde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

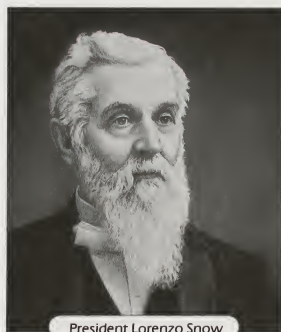
- 5 – Hij werd geboren op 4 augustus 1899
– nodigde een president van de Verenigde Staten van Amerika uit op een gezinsavond
– reisde na de Tweede Wereldoorlog door Europa om de behoeftigen te helpen
– werd vernoemd naar zijn overgrootvader, een apostel in de beginperiode van de kerk
- 6 – Hij werd geboren op 1 november 1808
– zat met Joseph Smith in de gevangenis te Carthage
– werd door een zakhorloge van de dood gered
– was president van de kerk toen het jeugdwerk werd georganiseerd

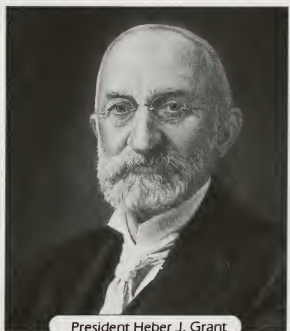
President Joseph Smith Jr.

President John Taylor

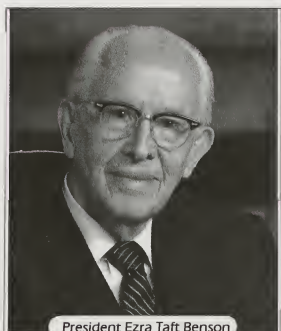
President Lorenzo Snow

President Heber J. Grant

President David O. McKay

President Ezra Taft Benson

WAT ZOU JIJ DOEN?

Het gebeurt weleens dat we voor ons geloof moeten uitkomen; sommigen onder ons hebben dat al gedaan. Test jezelf om te zien hoe je je vriendje of vriendinnetje kan helpen door het beste voorbeeld van een goede heilige der laatste dagen te geven.

1. Een vriendje vraagt of je zondag bij hem op zijn verjaardag

komt. Ze gaan dan allerlei leuke dingen doen. Je wilt er graag naar toe, maar het partijtje wordt gehouden juist als je naar de kerk gaat. Wat doe je?

a. Je stuurt je vriendje een cadeautje of wenst hem een prettige verjaardag. Je vertelt dat je het heel leuk zou vinden om op zijn partijtje te komen maar dat je voelt dat je de zondag moet heiligen.

b. Je zegt tegen je vriendje dat hij de sabbat niet heiligt en 's zondags geen partijtjes moet houden.

c. Je gaat erheen.

2. Je bent samen met je vriendjes of vriendinnetjes op school. Zij weten waarin jij gelooft en maken gemene opmerkingen over onze kerk. Wat doe je?

a. Je zwijgt verlegen.

b. Je vertelt hun dat je heilige der laatste dagen bent en dat je vindt dat zij niet goed weten waar zij over praten. Je vraagt hen of zij echt de waarheid over de mormonen willen horen. Als je vriendje of vriendinnetje meer wil weten, laat je je ouders dan een afspraak maken met de zendingen.

c. Je zegt dat andere kerken ook een hoop fouten hebben.

3. Je vriendjes of vriendinnetjes hebben je gevraagd of je meegaat naar de film, waarvan je ouders denken dat deze niet geschikt is

voor kinderen. Hun ouders hebben geen bezwaar. Wat doe je?

a. Je vertelt dat je strenge ouders hebt die je niet laten gaan.

b. Je vertelt dat het een slechte film is en dat hun ouders meer over de film zouden moeten weten waarheen zij hun kinderen laten gaan.

c. Je zegt dat je gehoord hebt dat het geen goede film voor kinderen is en dat je liever een andere gaat zien. Stel een andere film voor.

4. Je bent op een partijtje en je vriendjes of vriendinnetjes beginnen verhalen en moppen te vertellen waarbij je je niet prettig voelt. Wat doe je?

a. Je luistert en lacht met hen mee zodat zij denken dat je hun verhalen leuk vindt.

b. Je verandert van onderwerp of je stelt voor iets leuks te gaan doen.

c. Je zegt dat je wel even weg gaat als ze doorgaan met dit soort verhalen.

WAT DOE JE?

Als je de volgende antwoorden hebt gekozen, 1 a; 2 b; 3 c; 4 b; heb je een sterke overtuiging, je weet voor je geloof uit te komen zonder anderen te beledigen, je kunt door je voorbeeld een goede zending zijn. □

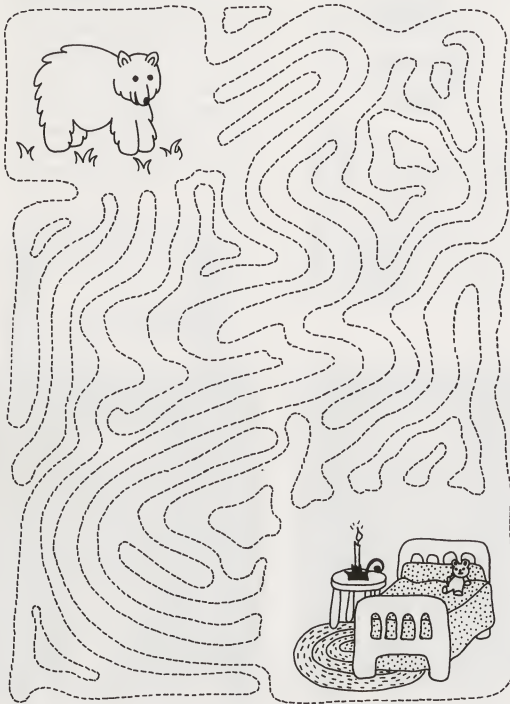
VOOR DE GRAP

'T BEREPAD

Help de beer de weg naar zijn bed te vinden.

Colleen Fahy

WEER-PROFETEN?

Susan Meeks

In de Schriften lezen we over profeten die iets te maken hadden met ongewone weersomstandigheden. Weet jij wie de volgende profeten zijn?

1. Tijdens de regering van de goddeloze koning Ahab, regende het door de gebeden van deze profeet uit het Oude Testament drieëneenhalf jaar niet (zie 1 Koningen 17:1).

2. Toen de farao weigerde de Israëlieten vrij te laten, voorspelde deze profeet uit het Oude Testament een plaag van donder en hagel over Egypte te zenden (zie Exodus 9:23).

3. Zijn broers bonden deze profeet uit het Boek van Mormon vast aan de mast van het schip waarmee zij de oceaan overstaken, en veroorzaakten daarmee een hevige storm waardoor zij allen dreigden te verdrinken (zie 1 Nephi 18:10-15).

VAANDELDRAGERS

Zie jij welke twee meisjes dezelfde vlag dragen?

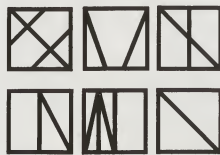
Roberta L. Fairall

HOEVEEL VAKJES TEL JIJ?

Rich Latta

1. Welke tekening heeft 5 driehoeken, 5 rechthoeken en 1 vierkant?
2. Welke tekening heeft 4 driehoeken, 2 rechthoeken en 1 vierkant?

Isabelle Boltoukhine, Le Mans, Frankrijk

Jeugdtempelreis District Antwerpen 27 - 31 juli

Jeugd werkt in Zwitserse tempel, bezoekt Frankfort-tempel

Ook al regende het pijpestelen, vastberaden werden pakken en zakken de bus ingeladen door een legerij van 42 jongeren en 14 volwassenen, die vastbesloten waren er een vreugdevolle jeugdtempelreis van te maken. Aan deze reis waren twee haardvuuravonden vooraf gegaan, een over zedelijke reinheid en een over het huis des Heren; deze avonden waren door de meeste reizigers bijgewoond.

Behalve dat we bij de douane de koffers moesten openen en een boete moesten betalen op meegenomen vleeswaren, verliep de reis voorspoedig. Laat in de avond arriveerden we bij onze bunker. Ook daar stond ons echter een probleempje te wachten: een groep Portugese jongeren hoopte onaangekondigd ook van de bunker gebruik te kunnen maken. Het was even puzzelen, maar doe voor een ander wat u wilt dat anderen voor u doen. De volgende dag kwamen er ook nog enkele Italianen bij. Achteraf gezien voor iedereen een zegen.

Dinsdag en woensdag werd er gedoopt. Bij die gelegenheden voelde de jeugd sterk dat God leeft en van al zijn kinderen houdt. Zij voedden de Geest en toen de tempelwerker zei: "De geesten waarvoor jullie gewerkt hebben zijn jullie echt dankbaar", liep bij menigeen een rilling over het lijf. Het doet deugd om heilanden op de berg Zion te mogen zijn. Na dit tempelwerk werd de tijd aangenaam doorgebracht met een wandeling door Bern, geplons in een plaatselijk zwembad, een voetbalmatch tegen de Portugezen en Chiliënen (de Belgen wonnen), een avondspel en een dansavondje met onze 'gasten'.

Donderdag een eendaagse door de bergen; het moedigste deel van de groep beklom die dag de Niesen, 2362 m hoog. Een

enorme ervaring. Thuisgekomen genoten we allen van een heerlijk maal, bereid door onze twee toffe kookouders, broeder en zuster Willems. En aldra was het 21.30 uur, 'tijd voor de getuigenisvergadering. Aan het begin van deze vergadering kregen we een beer aangeboden van onze Portugese vrienden, een herinnering aan een geestelijk hoogtepunt. Na de door Mauricio vertaalde inleiding van broeder Huijsmans kreeg een ieder de kans om zijn getuigenis te geven. Vertaald werd er niet, de Geest bracht gedachten en gevoelens over. Bijna vier uur duurde deze vergadering; velen

gaven hun getuigenis, sommigen ontvingen een getuigenis, tussens werden doorgegeven om tranen weg te wissen . . . Gods Geest brandde in 't harte! Vrijdagochtend was het tijd om afscheid te nemen en weer huiswaarts te keren. Maar nog even moest het verdriet van het afscheid gezalfd worden, en dit gebeurde door een bezoek aan de open dagen van de Frankfort-tempel.

Buba de beer, het aandenken dat door de Portugese jeugd aan de Belgische jeugd geschonken werd.

Ook hier waren wij als leiding weer trots op onze jongeren: ze beseften waar ze waren, en gezamenlijk genoten we van de Geest die voelbaar is in het huis des Heren. Een waardig besluit van een mooie tempelreis!

Jean Huijsmans

Zr. Benson viert 86e verjaardag

Op 1 juli j.l. vierde zuster Flora Amussen Benson, echtgenote van president Ezra Taft Benson, haar 86e verjaardag. In antwoord op de vraag wat het geheim van haar lang en gelukkig leven was, zei ze: "Ik heb een goede man." Zr. Benson werd in het kantoor van haar man toegezongen door de aanwezige algemene autoriteiten en hun echtgenotes. Het meubilair was opzij geschoven om plaats te maken voor een versierde tafel met een verjaardagstaart, een punchbowl en een doos chocolaatjes. Zuster Benson zei dat ze verjaardagsfeestjes altijd fijn vond. "Sommige mensen willen er niet aan herinnerd worden, maar ik kijk elk jaar weer naar mijn verjaardag uit. Hoe ouder, hoe beter!" Over zijn echtgenote zei president Benson: "Ze is altijd een geweldige metgezellin geweest, bijna volmaakt. Ik ben er altijd trots op geweest om haar aan mijn vrienden voor te stellen."

Zolag de voorraad strekt

De bijlage bij de juli-Ster, "Het waarom van de tempels", kan bij het distributiecentrum in Friedrichsdorf worden nabesteld, onder vermelding van titel en nummer TL FD 0032 DU. Prijs f 1,10 per stuk.

Film over Boek van Mormon

Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan wat "de meest ambitieuze kerkfilm ooit" genoemd wordt: How Rare a Possession - The Book of Mormon (Het Boek van Mormon - een kostbaar bezit). De film, die ongeveer een uur duurt, wordt geproduceerd door BYU Motion Picture Studios in samenwerking met de afdeling Leerplannen van de kerk. Hij bestaat uit twee delen: het eerste deel laat zien hoe Parley P. Pratt, die later apostel

Open dag te Gent

Op 22 augustus j.l. nodigde de Gemeente Gent eenieder die daar belangstelling voor had uit om haar "opendeurdag" te bezoeken in het dienstencentrum te Gentbrugge. De plaatselijke leden hadden voor deze dag niets aan het toeval overgelaten en alles was tot in de puntjes verzorgd. In een weldadig aandoende rust werden geïnteresseerde bezoekers in een ruime, overzichtelijke tentoonstellingsruimte middels overzichten, videobanden

en diapresentaties geïnformeerd over de doelstellingen van de kerk. De dag werd in een naast de tentoonstellingsruimte gelegen gehoorzaal afgesloten met een muziekavond, verzorgd door de zendingelingen. De Gentse leden mogen met trots stellen dat zij de naam en de doelstellingen van de kerk op indrukwekkende en indringende wijze onder de aandacht van de gemeenschap hebben gebracht.

werd, zijn boerderij achterliet om de waarheid te zoeken en zo het Boek van Mormon vond. Het tweede deel speelt zich af in Sicilië en New York rond het jaar 1900, en vertelt het waargebeurde verhaal van Vincenzo Di Francesca, een predikant die eens een Boek van Mormon zonder kافت vond en jaren naar de herkomst ervan speurde. De delen worden afgewisseld met scènes uit het Boek van Mormon, o.a. Lehi en Nephi die een

schip bouwen, Ammons confrontatie met koning Lamoni, Moroni die de gouden platen begraaft, en het bezoek van Christus aan de Nephieten. Ouderling Hugh W. Pinnock, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hoofd van de afdeling Leerplannen, meent dat "na het zien van deze film iedereen geestelijk sterker gemotiveerd zal zijn om het Boek van Mormon te bestuderen en de beginselen erin na te leven".

In deze Zendelingenpagina's het verslag van een teruggekeerde zendeling, zuster Claire Verschoof uit de Wijk Eindhoven, die een zending vervulde in het Zendingsgebied Edingburgh Schotland, en van ouderling Willem Methorst uit de Wijk Arnhem, die een zending vervult in het Zendingsgebied Dearborn Michigan.

Claire Verschoof

Zuster Verschoof met dopeling Jim McDonald (midden).

Na maanden van spannende afwachting, voorbereiding en hard werken, vertrok ik op 19 september 1985 naar de 'MTC' bij de Londen-tempel, ter voorbereiding op mijn zending in het zendingsgebied Edingburgh Schotland.

Schotland is een prachtig land met veel ruige, bergachtige streken. Door het regenachtige klimaat (om u een idee te geven: soms regent het er niet!) is het er bovendien prachtig groen. Overal in Schotland vind je prachtige 'Lochs', langgerekte staalblauwe meren, waarvan 'Loch Ness' het bekendst is. De Schotten zijn over het algemeen erg spontane mensen. Ze praten gemakkelijk tegen vreemden en zijn goed van vertrouwen, ze nodigen je gemakkelijk bij hen uit, al willen ze niet altijd naar je boodschap

geboekt met gezinnen waarvan niet alle leden lid waren. De zendelingen werden er uitgenodigd en door middel van ontspannende activiteiten en haardvuur-avonden, en oprechte interesse van de kant van de gezinsleden en zendelingen werden er regelmatig hele gezinnen verenigd in het evangelie.

Het zendingsveld is een unieke plaats om te leren, over het evangelie, over anderen en zeker niet in de laatste plaats over jezelf. Je eet en drinkt het evangelie: elke dag studeer je minstens twee uur in de Schriften en je praat er de hele dag over. Ik vond dat één van de fijnste dingen van het zendingsleven en benutte elk vrij moment om meer te kunnen leren en studeren. Ook de maandelijkse zónconferenties geven volop gelegenheid om

luisteren.

Vergeleken met Nederland is Schotland een arm land. De steden zijn grauw en vuil en de huizen vaak oud en klein, er heerst grote werkloosheid en (mede daardoor) grote criminaliteit. Alleen Edinburgh, de hoofdstad, is een uitzondering op deze regel. De kerk in Schotland is met zes ringen relatief groot. Er wordt veel gedaan om de leden te motiveren zendelingen te zijn. Er werd vooral succes

meer te weten te komen over het evangelie.

Natuurlijk waren de mooiste ervaringen de doopdiensten van je onderzoekers. De onderzoekers die ik mocht onderwijzen en gedoopt zien worden hebben geen van allen het evangelie gemakkelijk aanvaard, misschien was het daarom wel des te vreugdevoller om ze te zien afdalen in de doopfont. Het waren altijd ontroerende momenten, als we de grote veranderingen in onderzoekers aanschouwden en zagen hoe zij onder invloed van de Geest hun hele leven omgoiden en als nieuwe mensen werden. Het is erg indrukwekkend te beseffen dat jij het instrument hebt mogen zijn wat mensen hun afkomst en eeuwig doel hielp ontdekken.

Een zending is een schitterende ervaring, ik kan niet in woorden uitdrukken wat het allemaal voor me betekent, maar het is de meest kostbare ervaring van mijn leven. Ik vraag me af of ik, als ik niet was gegaan, had kunnen leren wat ik daar allemaal heb geleerd!

Tegen diegenen die erover denken om op zending te gaan zou ik willen zeggen: DOE HET! Je zult er *nooit* spijt van krijgen, het is werkelijk elk offer waard en je zult merken dat de offers die je misschien moet brengen totaal in het niet vallen bij de zegeningen die je ervoor terugkrijgt. Ik mocht een zending vervullen en het veranderde mijn leven, het vergrootte mijn liefde voor mijn Hemelse Vader en voor anderen, en het versterkte mijn getuigenis en mijn begrip van Gods eeuwige plan. Voor *niet* in de wereld had ik het willen missen!

Claire Verschoof

Willem Methorst

Ik vind het fijn om iets over mijn zending in Michigan te vertellen. In mei 1986 kreeg mijn streven om op zending te gaan definitief gestalte en ging mijn aanvraag de deur uit. Drie weken later lag mijn oproep in de bus met de mededeling dat ik op 5 augustus in de 'MTC' verwacht werd.

In de 'MTC' zat ik in een district met zendelingen uit Europa, Azië, Zuid-Amerika en Afrika, maar ondanks al deze verschillende culturen en huidskleuren hadden we allen hetzelfde doel en dit zorgde voor een sterke eenheid onder ons. Het was een leuke ervaring om met Mark Brouwer en Martin Tenthof van Noorden uit de Wijk Utrecht het Wilhelmus te zingen in onze 'MTC'-gemeente; drie Nederlandse zendelingen in een district kwam niet zo vaak voor. Het was erg moeilijk om afscheid te nemen van de 'MTC' en mijn vrienden daar, maar de fijne herinneringen draag ik nog steeds bij me.

Met nog twee andere zendelingen werd ik

op het vliegtuig naar Detroit gezet. Ik werd daar door de zendingspresident begroet, hij bracht ons naar zijn huis en stelde ons aan onze collega's voor. De volgende dag reisden mijn collega en ik naar mijn eerste werkgebied, Ypsilanti. De eerste dag dat we langs de deuren gingen was ik behoorlijk zenuwachtig, de tweede dag gaf ik mijn eerste les, en toen begonnen de weken ineens te vliegen. Ypsilanti werd thuis voor me, maar na zeven weken kreeg ik te horen dat ik werd overgeplaatst naar een gebied dat voor het zendingswerk geopend werd. Dit gebied bleek de wijk Bloomfield Hills te zijn in de stad Birmingham. Bloomfield Hills schijnt een van de rijkste wijken ter wereld te zijn met veel advocaten, directeuren en dergelijke. De leden daar zijn erg vriendelijk, hulpvaardig en zeer actief: zaken als huisonderwijs en ZHV-huisbezoek worden er voor 100% uitgevoerd. Ik weet nog hoe de bouw van de Toronto-tempel werd aangekondigd, de leden daar moesten

\$ 150.000,- opbrengen. Binnen een paar maanden was het bij elkaar. Er waren leden die hun hele maandsalaris gaven. Ik heb erg genoten van mijn tijd daar, en ik heb geleerd dat rijkdom geen geluk brengt, want ondanks de dure auto's, grote huizen met mooie tuinen, en de tennisvelden en zwembaden waren de mensen lang niet altijd gelukkig. Al heb je nog zo veel geld, als je niet gelukkig bent heb je niets.

Van de rijkste buurt ter wereld ging ik naar een van de armste buurten van Michigan, Detroit-centrum. Veel mensen slapen buiten op een bankje onder een krant, wanneer we langs de deuren gaan doen mensen vaak niet open omdat ze denken dat we van de politie zijn. We maken hier fijne, leuke, lieve dingen mee, maar ook verdrietige en teleurstellende. Ik heb hier geleerd om mensen, ongeacht hoe ze reageren of er uitzien, of ze geïnteresseerd of on aardig zijn, lief te hebben. Ik heb vooral hier ook geleerd en ondervonden hoe mooi en fijn het is om het evangelie met anderen te delen en een instrument te zijn om hen op het goede pad terug te brengen.

Het is ongelofelijk hoe mensen door het evangelie en met de hulp van de Heer hun leven totaal veranderen en blij en gelukkig worden. Ik zou iedere jongeman willen aanraden, vooral hen die twijfelen, om op zending te gaan. Wacht niet, het is het meer dan waard, niet alleen vanwege die andere mensen die je eeuwig geluk brengt, maar ook voor jezelf. Ons doel op aarde is om het eeuwige leven te beërven; niet om materieel rijk te worden, maar rijk in geluk, liefde en geloof. Sinds mijn zending ben ik me dichter tot Jezus Christus gaan voelen, hoewel ik lang niet volmaakt ben. Ik begrijp het evangelie veel beter dan voorheen. Ik weet met heel mijn hart dan God leeft en dat de kerk van Jezus Christus waar is. God zegene u allen.

Ouderling Methorst (links) met collega en enige kennissen.

Willem Methorst

WE HEBBEN ECHT MEER HERDERS NODIG
VOOR DE GROEIENDE KUDDE. ONDER
HEN ZIJN ER VELEN DIE DEZE HERDERS
EN LEIDINGGEVENDE ZUSTERS ZULLEN WORDEN.

José Cadillo Albanoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordsebosje 16-18
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road, Mitcham
Surrey CR4 4ED, Engeland

Jupp Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS 18 5 BJ
Yorkshire, Engeland

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
Engeland

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
2 Lincoln Square,
New York, New York 10023
U.S.A.

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam
Klinkmakerhof 471
7326 CN APELDOORN
Nederland

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517
Florida 1710
Zuid-Afrika

Liesbeth Gout
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire LS 18 5 BJ
England

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Cophhall House
Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 SFO
Engeland

zr. M. Heemskerck
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Michael Jansen
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Petra Kwast
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordsebosje 16-18
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michély
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Florida 33684
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddens
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Frank Oddens
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Cophhall House
Stationsquare
Coventry, West Midlands CV1 2PP
Engeland

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
Engeland

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

*Mocht er een adres ontbreken
c.q. verkeerd vermeld staan,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk
vertaalbureau, postbus 224,
3430 AE NIEUWEGEIN,
Nederland.*

„BLIJF HET WOORD

Ouderling Neal A. Maxwell Van het Quorum der Twaalf

De laatste tijd hebben de algemene autoriteiten de term „minder actief“ gebruikt voor de broeders en zusters in de kerk die wij moeten helpen om weer geheel betrokken te raken bij de kerkelijke activiteiten en programma's. De term is minder veroordelend en meer uitnodigend. Hij is ook correcter. Onderzoeken wijzen duidelijk uit dat veel van deze fijne broeders en zusters van goede wil zijn en positieve gevoelens hebben over de kerk. Velen zijn veel meer bereid om over het evangelie te praten dan wij denken. Velen beschouwen hun situatie eigenlijk van tijdelijke aard en zijn echt van plan weer volledig actief te worden. Een bevriende zakenrelatie, die zichzelf ertoe gebracht had terug te keren, zei, terwijl we elkaar in een verzegelkamer omhelsden: „Ik heb het gehaald.“ Hij wist wat het was om terug te komen.

De grondbeginselen zijn dezelfde

Het moet ons niet verbazen dat de onderzoeken naar de jongemannen van de kerk, ons zendelingenprogramma, en nu naar onze minder actieve broeders en zusters alle hetzelfde uitwijzen: de behoefte aan geborgenheid en goede relaties; de bewustwording dat we onderwijzen wat we zijn; en het besef dat onze successen vaak tot stand komen in informele situaties waarin ruimte is voor een eenvoudige, directe en liefdevolle conversatie.

Voor mij is de volgende tekst veelzeggend. De opgestane Jezus herinnert ons ronduit aan onze verantwoordelijkheid en ons beperkt inzicht:

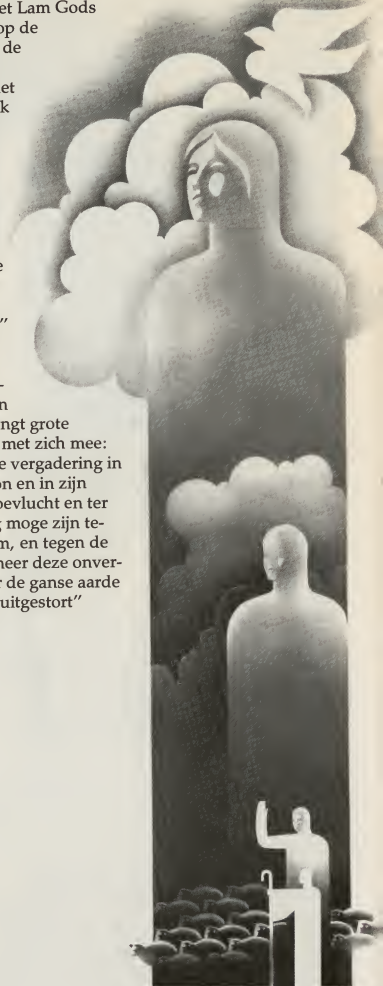
„Evenwel zult gij hem niet uit uw synagogen of uw bedehuizen werpen, want aan dezulken zult gij het woord blijven bedienen; want gij weet niet, of zij niet zullen terugkomen en zich bekeren en met vol voornemen des herten tot Mij komen, en Ik hen zal genezen, en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen.“ (3 Ne. 18:32; cursivering toegevoegd.)

„Niet uitwerpen“ is op zich niet genoeg; we moeten hun juist de ruimte bieden en hun een plaats onder ons geven. En altijd moeten we „het woord blijven bedienen,“ want voor sommigen zullen wij „het middel zijn om hun zaligheid te brengen“. Het hoeft ons dan ook niet te verwonderen dat deze inspanningen geen nieuw programma vergen. Het gaat hier eerder om een beginsel – het onderhouden van het tweede grote gebod.

Het is ons grote verlangen dat deze broeders en zusters betrokken worden bij de kerk van vandaag en meewerken aan de vorming van de kerk van morgen, waardoor zij bijzondere zegeningen zullen ontvangen.

„En ik, Nephi, zag de macht van het Lam Gods nederdalen op de heiligen van de kerk van het Lam en op het verbondsvolk des Heren, dat over de gehele aarde was verspreid; en zij waren gewapend met de macht Gods in grote heerlijkheid“ (1 Nephi 14: 14).

Het vergaderd worden alleen al brengt grote zegeningen met zich mee: „Opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toelucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort“ (LV 115:6).

ZO, „DRAAIT“ DE KERK OP ONGEVEER 13,5 PROCENT VAN HAAR TOTALE LEDENBESTAND. WE HEBBEN ECHT MEER HERDERS NODIG VOOR DE GROEIENDE KUDDE.

ORD BEDIENEN"

Eenzaam in de menigte

Intussen zullen deze vrienden niet veel geven om wat we weten tenzij ze weten hoeveel wij om hen geven. De geestelijk eenzamen hebben behoefte aan een steuntje in de rug, want het is mogelijk hongrig te zijn in de nabijheid van voedsel en eenzaam te zijn in een menigte – zelfs in de kerk!

Een ringpresident, die moe was van het gepraat over deze uitdaging – want praten kan de plaats in gaan nemen van doen – verdaagde zijn hogeraadsvergadering en ging samen met de groepsleider hogepriesters op pad naar een minder actieve broeder. Tegen de tijd dat ze weggingen waren er tranen gevloeid en was er een roeping gegeven.

Maar al te vaak kunnen we iemand pas helpen als we hem kennen. Hoeveel duizenden leden op onbekende adressen zijn er niet, waarvan gezegd moet worden dat men ze tijdens het bekeringsproces of de periode van begeleiding daarna, eigenlijk niet kende?

Wanneer we ze opzoeken kunnen we deze fijne broeders en zusters in alle eerlijkheid laten weten *hoe zeer zij nodig zijn*. Zo „draait“ de kerk, bijvoorbeeld, op ongeveer 13,5 procent van ons totale ledenbestand; dat zijn dan de volwassen leden die het Melchizedeks priesterschap dragen en actief zijn. Slechts dertig procent van onze bekeerlingen zijn *volwassen* mannen. Daarvan ontvangt bijna 75 procent nooit het Melchizedeks priesterschap! Evenzo ontvangen de meeste jongemannen die tot de kerk toetreden nooit het Melchizedeks priesterschap.

We hebben meer herders nodig

Het gevolg is dat het in sommige delen van de kerk lijkt of we in een grote limousine proberen te rijden met slechts een bromfietsmotorje als krachtbron. Be-

WANNEER IEMANDS WERELD IN BEROERING IS GEBRACHT, WORDEN ONVOORWAARDELIJKE AANVAARDING, LIEFDE EN DIENSTBETOON HET MEEST OP PRIJS GESTELD.

denk eens wat de kerk zou zijn als *wereldwijd* vijftig procent van onze volwassen mannen het Melchizedeks priesterschap droeg en actief was!

We hebben echt meer herders nodig voor de groeiende kudde. Onder hen die we nu bespreken zijn er velen die deze herders en leidinggevende zusters zullen worden.

Tijd om in actie te komen

We moeten het niveau waar de kerk zich nu op bevindt verlaten. Het is niet langer veilig om op dat niveau te blijven. Het wordt tijd dat we hen helpen die ons nodig hebben voordat het te laat is!

Er zal erg veel afhangen van ons vermogen om naasten en dienstknechten te zijn.

Ik geloof dat het Gandhi was die zei dat wanneer iemand in het bezit is van de absolute waarheid, het noodzakelijk is dat men liefheeft. Anders, zo heb ik gemerkt, zal men aanstoot nemen aan zowel de booschapper als de boodschapper.

In die gevallen waar er sprake is van een sterfgeval, echtscheiding, verandering van baan, ziekte of verhuizing – wanneer iemands wereld op de een of andere manier in beroering is gebracht – worden onvoorwaardelijke aanvaarding, liefde en dienstbetoon het meest op prijs gesteld. Vaak worden we door deze omstandigheden in een situatie geplaatst waarin wij, om met Alma te spreken, „bereid zijn het woord te horen“ (Alma 32:6).

Ik verwijs nogmaals naar de woorden van Jezus: „Dezulken zult gij het woord blijven bedienen; want gij weet niet, of zij niet zullen terugkomen en zich bekeren en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen“ (Zie 3 Nephi 18:32).

Merk op dat de opgestane Jezus, die een volmaakte sterfelijke bediening had volbracht, ons deze raad gaf, die de stijl en kern van zijn leiderschap weergeeft, om ons eraan te herinneren dat we niet weten wie er zal terugkeren en zich bekeren. Merk ook op dat eerst de terugkeer plaatsvindt en dan een voltooiing van het veranderingsproces in een liefdevolle, schragende en dienende omgeving. De Heer heeft gezegd dat Hij „hen zal genezen,“ maar wij zullen „het middel . . . zijn om hun zaligheid te brengen.“ Dit is een wonderbaarlijke tekst, doorvlochten met wijsheid, leiding en troost. Wij moeten niet vergeten dat er velen in de kerk zijn die nog geen getuigenis hebben dat Jezus de Christus is, die moeten geloven in de woorden van hen die dat wel weten (zie LV 46:13–14).

Moge wij ons zo gedragen dat we geloofwaardig zijn. Moge wij waardig zijn, ondanks onze onmiskenbare onvolmaaktheden, deel te hebben aan het vervolmaken van de heiligen. □

Het kantoor van het
Zendingsgebied Oost-Duitsland.

Broeder en zuster Stover
adopteerden twee Duitse
meisjes, Heidi en Brigitte.

President Stover bouwde
uit eigen middelen het
zendingskantoor en vier
kerkgebouwen.

Het kerkgebouw in Berlijn-Dahlem.

President Stover met de zendingelingen.

Het planten van aardappels voor een wetzijnsproject
in Berlijn

Walter Stovers lange wandeling naar zijn school in Bremerhaven voerde langs grindpaden en keistraten. Zijn klompen klepperden over de kasseien, het grind kraakte onder zijn klompen. Hij droeg klompen, want die kostten maar twintig cent per paar, en veel geld was er niet.

Het leven van de jonge Walter was zeker niet gemakkelijk. Zijn moeder was al gestorven toen hij nog maar een baby was. „Mijn vader moest de laatste drie jaar van zijn leven bed houden,“ herinnert Walter zich, die nu 87 is. „Als kleine jongen al hielp ik op de boerderij.“ Toen Walter elf jaar was, stierf zijn vader. Op zijn veertiende werd hij smidsknecht. Op zijn zestiende werd hij ingelijfd in het Duitse leger en vocht hij in de Eerste Wereldoorlog op de slagvelden in Frankrijk en België.

Een engel, een boek en een belofte

Na de oorlog begon hij een stoffeerderij annex ma-

trassenbedrijf en trouwde met Martha Bohnenstengel. In 1923 klopten er twee jongemannen bij hen aan. Het waren ouderling Wayne Kartchner en ouderling Otto Andre. In gebrekkig Duits vertelden zij over een jongen die Joseph heette, over een engel, een boek en een belofte.

Walter en Martha werden in een koude november-nacht in het riviertje de Warthe gedoopt. Gezien de hetze die er in die tijd in Duitsland tegen de mormonen bestond, moest de verordening 's nachts verricht worden. Walter werd president van de Gemeente Landsberg. De dertig leden kwamen bij elkaar in zijn matrassenfabriek.

Gehoor gevend aan de oproep naar Zion te komen, emigreerden hij en Martha in 1926 naar Utah. Martha vond werk als naaister voor zeven en een halve dollar

MILDELIJK GEGEVEN

WALTER STOVER EEN LEGENDE VAN VRIJGEVIGHEID

Melvin Leavitt

per week en Walter ging voor twintig dollar per week in een matrassenfabriek werken. In 1929 richtten zij het bedden- en matrassenbedrijf Stover op.

Met de groei en bloei van zijn bedrijf, kreeg Walter naam voor zijn vrijgevigheid en medeleven. Hij gaf mildelijk van zijn goederen en zijn tijd. Hij wil niet dat er over deze vriendelijke daden gesproken wordt, maar door zijn goede zorgen werden er veel lasten verlicht en veel levens verlicht.

Oorlogsstormen

Walters leven werd echter overschaduwd door de oorlogsstormen die Europa teisterden. Spoedig doodden zijn oude en nieuwe vaderland elkaars zonen op dezelfde slagvelden waar hij als jongeman gevochten had. Toen de wapens van de Tweede Wereldoorlog eindelijk zwegen, ontwaakte Duitsland in een grijze wereld van hongers, ziekte en wanhoop. Zijn steden lagen in puin. Miljoenen waren dakloos geworden. Voedsel, kleding, brandstof en onderdak waren

schaars. Elke dag stierven er mensen wegens gebrek aan primaire levensbehoeften. Ook de getrouwe heiligen der laatste dagen leden. Sommigen waren tijdens de bombardementen omgekomen. Velen waren in de strijd gesneuveld. Anderen waren krijgsgevangens gemaakt.

Maar de onderlinge liefde van de heiligen in de laatste dagen, zowel in de oorlog als in de akelige nasleep ervan, was een wonder. Zij deelden hun voedsel, woonden bij elkaar in en sterkten elkaars geloof. De plaatselijke leiders werkten met grote toewijding om zoveel mogelijk voorraden voor hun leden te bemachtigen.

Toch kwam er een moment dat er niets meer te delen of te kopen was. Eind 1946 was de situatie hopeloos. Een van de koudste winters sinds jaren viel over de verwoeste steden. De heiligen, die in onverwarmde gebouwen vergaderden, zagen met verbijstering hoe het water in de avondmaalsbekertjes bevroor.

Terug naar Duitsland

Ouderling Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf was begin 1946 naar Europa gereisd om de noden te bepalen en kanalen te openen waar de honderden tonnen voorraden, die de ringen en wijken van de kerk hadden bijgedragen, doorheen gesluisd konden worden. In de herfst van dat jaar, toen de nood wel erg hoog begon te worden, arriveerden de eerste voorraden in Duitsland.

En niet lang daarna stuurde de kerk nog een grote gift naar Duitsland: een gelovig, liefdevol en meelevend man. Een krachtig en nederig mens, die zijn klompen was ontgroeid maar nooit de liefde voor zijn geboorteland was verloren; Walter Stover kwam als president van het Zendingsgebied Oost-Duitsland.

Hij kocht uit eigen middelen twee goederenwagons vol voedsel en andere levensbehoeften en nam die mee naar Duitsland. Ook nam hij zijn groene Pontiac mee.

President Stover werd in een vergadering, die gepresideerd werd door ouderling Benson, steun verleend als zendingspresident. Deze vergadering vond plaats in een gebombardeerde school in Berlijn. Er waren kerkleden die president Stover na de vergadering benaderden en hem vertelden: „We zijn onze huizen kwijtgeraakt, onze boerderijen en al onze bezittingen, maar ons getuigenis van het evangelie hebben we nog.“

In de Sovjetrussische zone

Zeven van de acht districten in het Zendingsgebied Oost-Duitsland lagen in de Sovjetrussische bezettingszone. President Stover belegde enige districtsconferenties in deze zone om de overgebleven heiligen te ver-

gaderen. Vele gemeenten waren nagenoeg verdwenen. In sommige waren alleen vrouwen en kinderen overgebleven. De mannen waren gesneuveld of zaten in gevangenkampen. De mensen waren aangewezen op suikerbietten als aanvulling op een karig rantsoen zwart brood. De leden kwamen massaal naar de conferenties, zij hongerden zowel naar geestelijke verzadiging als naar voedsel. Keer op keer reed president Stover met zijn groene Pontiac de Sovjetrussische zone binnen, als een moderne herder op zoek naar zijn verstrooide en verscheurde kudde met zowel geestelijke als stoffelijke hulp.

Zijn reizen waren niet zonder gevaar. Hij werd meerdere malen gearresteerd en eens werd hij onder bedreiging van geweren voor een Russisch militair gerechtshof geleid waar hij ervan werd beschuldigd Amerikaans spion te zijn. Hij werd vrijgesproken. President George Albert Smith had hem beloofd dat de tegenstander geen macht over hem zou hebben zolang hij zijn plicht deed, en deze voorspelling is vele malen bewaarheid.

En altijd voedde en kleepte hij de heiligen, met voorraden uit de magazijnen van de kerk en soms met goederen die hij zelf kocht. Hij gaf kleding, dekens en voedsel aan gezinnen die zonder zijn hulp zouden zijn doodgevroren.

„Het allermooiste”

Veel kerkleden droegen bij aan de redding van de Duitse heiligen. President Stover noemt deze inspanning, „het allermooiste en inspirerendste waar ik als lid van de kerk ooit getuige van ben geweest”. Het begon tijdens een bezoek aan Nederland toen hij daar een uitvoerig verslag gaf van het lijden van de Duitse heiligen. Cornelius Zappey, president van het Zendingsgebied Nederland, was zo geroerd, dat hij de Nederlandse leden vroeg of zij aardappels in hun bloementuinen wilden telen voor hun voormalige vijand. Zij reageerden enthousiast en in november 1947 zonden zij 54,4 ton aardappels naar Duitsland, samen met 96 vaten haring. In 1949 zonden zij nog eens 54,4 ton aardappels.

President Stovers eigen vrijgevigheid aan de heiligen is legendarisch. Hij bouwde en betaalde minstens vier nieuwe kerkgebouwen uit eigen middelen. Eens huurde hij een trein om de leden uit Oost-Duitsland naar de Amerikaanse zone van Berlijn te vervoeren voor een conferentie. Ter gelegenheid van een kerstfeest kochten hij en de Westduitse zendingspresident voor elk HLD-kind in Duitsland een reep chocolade bij het Amerikaanse leger in West-Duitsland. Dat bracht de kinderen ertoe hem hun „chocoladeoompje” te noemen.

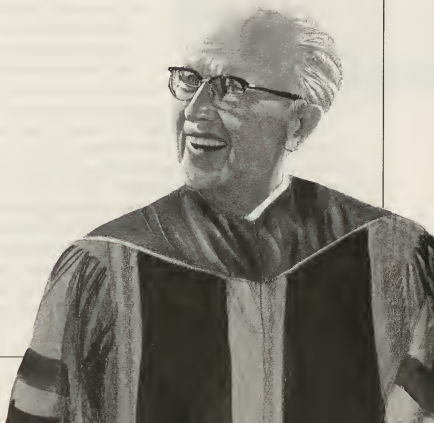
Aan het eind van zijn zending adopteerde president Stover en zijn vrouw twee kleine Duitse meisjes, Heidi en Brigitte.

President Stover was getuige van het begin van de koude oorlog. Hij zag het IJzeren Gordijn Europa doormidden splitsen. Hij zag dat het steeds moeilijker werd zijn geliefde heiligen in Oost-Duitsland te bezoeken. Toch werkte hij onvermoeibaar door om zijn volk op alle mogelijke manieren te helpen.

Na zijn ontheffing in 1951, ging broeder Stover in Salt Lake City onverdroten voort met het geven van zijn middelen. Hij nam verarmde emigranten aan in zijn bedrijf en hielp ontelbare anderen in stilte, zonder enige ophef, maar altijd gaf hij. Zo deden de studenten aan de Brigham Young University hun voordeel met zijn vrijgevigheid. Hij schonk alle matrassen voor een nieuw studentenhuis op de campus.

Onderwijl vervulde hij vele roepingen, in zijn eigen wijk en als lid van algemene comités van de kerk. Hij wist geen andere manier om zijn leven te vullen dan in dienstbetoon, en hij zag overal kansen tot dienstbetoon. President Ezra Taft Benson zegt over hem: „Broeder Walter Stover, die ik al meer dan veertig jaar ken en liefheb, is een man in wie geen bedrog is en een voorbeeldig heilige der laatste dagen.” President Thomas S. Monson zegt: „Walter Stover heeft alles gegeven naar voorbeeld van de Heiland, in stilte en op discrete wijze – zonder ophef te maken en zichzelf enige eer toe te eigenen.

Walter Stovers hele leven is toegewijd aan het opbouwen van Zion en het lenigen van de behoeften van zijn Vaders kinderen. Naar wereldse maatstaven had hij nu een zeer welvend man kunnen zijn. Hij had

landgoederen en veel auto's kunnen hebben. In plaats daarvan heeft hij zijn geld en zichzelf geïnvesteerd in het leven van zijn medemens en in het herstelde evangelie. Daarom is hij niet rijk aan geld en goederen, maar rijk aan liefde, vreugde en de Geest des Heren.

De Heiland moet zeker mensen zoals Walter Stover in gedachten hebben gehad toen Hij zei:

„Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

„Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

„Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben u gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

„Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

„En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan“ (Matt. 25:34-40). □

GROOTMOEDERS ZEGEN

Kirk F. Hazen

Grootmoeder lag op sterven en ze was bang. Lijdend aan de gevolgen van kanker, suikerziekte en een hartaanval, gaven de artsen haar niet langer dan een week meer te leven. Mijn vrouw, Rosanne, had mij gevraagd haar grootmoeder in het ziekenhuis op te zoeken en haar uit te leggen wat er met ons lichaam en onze geest gebeurt als we sterven.

In het verleden had grootmoeder al onze pogingen om haar het evangelie te onderwijzen afgewezen en ik vroeg me af hoe ze nu zou reageren. Ik verwachtte die dag dan ook geen wonderbaarlijke bekering. Ik hoopte alleen dat ik haar wat troost kon bieden en haar kon helpen voorbereiden ontvankelijker voor de evangelieboodschap te zijn, als ze de volgende wereld zou ingaan.

Tot mijn verbazing toonde ze echter grote belangstelling voor wat ik haar vertelde. Ze had veel vragen en ik kon de meeste beantwoorden. We spraken over de dood maar bovenal over het leven en Gods bedoelingen met haar. Toen spraken we over het priesterschap en over het zalven van zieken.

Nadat ik dit had uitgelegd, verbaasde grootmoeder

Broeder Stover, die van de Brigham Young University een eervolle onderscheiding ontving, heeft vele belangrijke bijdragen gedaan aan zinrijke zaken.

me door te vragen of ze, ondanks dat ze geen lid van de kerk was, een zegen kon ontvangen. Ik vertelde haar dat het priesterschap op aarde was om iedereen te helpen die de zegeningen ervan verlangde.

Toen ging ik weg en beloofde haar met iemand terug te komen die mij zou helpen haar te zalven. Met een gebed in mijn hart reed ik naar de vriend die me zou bijstaan. Grootmoeder zou binnen een paar dagen deze aarde verlaten. Waarmee zou ik haar moeten zegenen? Overeenkomstig de leringen probeerde ik mijn gedachten vrij te maken en te wachten op de invloed van de Heilige Geest.

Terug bij grootmoeders in het ziekenhuis voelden we de Geest ons influisteren om de ziekte in haar lichaam te bestraffen. We beloofden dat ze op deze aarde zou kunnen blijven tot ze had ontdekt wat onze Hemelse Vader van haar verwachtte, en dat ze niet zou sterven tot ze er zelf voor zou kiezen om te vertrekken. Toen lieten we haar rusten.

Grootmoeder stierf niet. Ze kreeg haar krachten terug en uiteindelijk kon ze af en toe 's middags naar huis en was ze in staat om zich, met behulp van een kruk, te verplaatsen. Ze vroeg en ontving de zendelingenlessen en las het Boek van Mormon.

Twee jaar later, tijdens een van haar middagbezoeken, vertelde ze haar dochter, de moeder van mijn vrouw, dat ze hier het volgende jaar niet meer wilde zijn. Binnen een week verslechterde haar conditie tot op het punt van voor haar zalving, en stierf ze.

Ze was niet gedoopt, dat was met haar fysieke toestand onmogelijk geweest, maar ze wist dat ze was voorbereid. Ze had extra tijd toegewezen gekregen om zich voor te bereiden, en toen ze haar voorbereidingen had afgerond, was ze vertrokken. De daaropvolgende zomer hebben we het tempelwerk voor haar verricht.

Haar begrafenis was een van de mooiste die we ooit hadden bijgewoond, en ik weet dat er levens zijn beroerd. Haar zuster en nicht zijn daarna lid van de kerk geworden en hebben geholpen het tempelwerk voor haar andere familieleden te verrichten. Ik heb geleerd dat naarmate de Heer ons in ons geloof ondersteunt, Hij ons tevens versterkt en ons geloof doet groeien. □

EEN PASGEBOREN ZENDELING

Susan M. Freeborn

De zending die mijn leven veranderde, was mijn pasgeboren zoonje, Richard, die vreugdevol op deze wereld kwam en ons toen veel te snel weer moest verlaten. Zonder woorden getuigde

hij van eeuwige waarheden. Ik heb van hem meer geleerd dan van enig andere leerkrachten die ik ooit ontmoet heb.

Ik was tweeëntwintig jaar en actief lid van een andere kerk, zorgeloos en tevreden met mijn leven. Ik had geen vragen over de zin van het bestaan of over de mogelijkheid van enige waarheid buiten mijn eigen kerk.

Toen werd Richard geboren, hij was gehandicapt. 't Was gedaan met mijn rustige leventje. In de paar maanden dat Richard bij ons was, moest hij vele malen in het ziekenhuis worden opgenomen. Ieder probleem scheen ernstige gevolgen voor zijn kleine lichaampje te hebben. Toch was hij een prachtig kind. Het leek wel of er wijsheid en kracht uit hem stroomden. Zijn glimlach en zijn tedere, vredige geest beroerden me als nooit tevoren.

In die maanden werd ik door neerslachtigheid en woede overmand. Ik kon maar niet begrijpen waarom mijn kind dergelijke problemen moest hebben. Mijn kerkelijke leiders kerk zeiden dat ik wellicht gestraft werd voor een niet beleden zonde of dat ik een onwaardige moeder was en niet beter verdiende. Maar ik kon niet geloven dat een liefhebbend God een onschuldig kind zou straffen voor de fouten van zijn moeder.

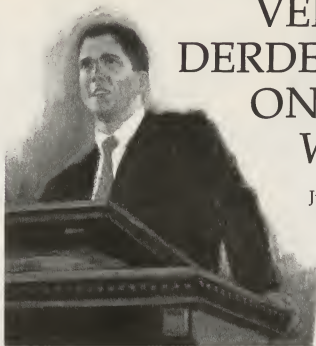
In die periode gaven familieleden van mijn man, leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, mij brochures van hun kerk te lezen; daaruit putte ik hoop en moed. De pijn die ik had ervaren scheen onbeduidend vergeleken met de vreugde, de hoop en het geloof die mijn weg verlichtten.

Ongeveer drie weken nadat de zendingen ons begonen te onderwijzen, keerde Richard vredig terug naar het huis dat hij slechts een paar maanden daarvoor had verlaten. Ons verdriet werd verzacht door zijn zachte geest, die onze harten vervulde en ons in deze eenzame dagen vertroostte. We waren ervan overtuigd dat onze dierbare zoon nog steeds leefde, maar alleen buiten ons gezichtsveld.

Sinds die tijd hebben wij nog drie prachtige kinderen gekregen. Het lijkt wel of ieder van hen een beetje van datzelfde licht heeft dat Richard uitstraalde. Ik ben mijn Hemelse Vader bijzonder dankbaar, dat Hij mij in zijn wijsheid dit kind heeft geschonken, en dat met evenveel begrip weer naar huis heeft geroepen. Ik verheug me nog dagelijks in die kleine zending die zonder woorden wist te prediken. □

DE GEEST VERAN- DERDE HET ONDER- WERP

Julian C. Lowe

Toen ik in 1941 op zending was, werd ik geroepen als president van het District Scottsbluff in West-Nebraska. Ik was gevraagd om op een zondag in de avondmaalsvergadering te spreken en had een toespraak over het gebed voorbereid.

Bij het begin van mijn toespraak kreeg ik het gevoel dat ik beter over de gave van de Heilige Geest kon spreken. Ik gaf niet onmiddellijk gehoor aan deze impuls, ik had tenslotte een toespraak over gebed voorbereid. Even later kreeg ik dezelfde ingeving, maar nu veel sterker. Uiteindelijk vertelde ik de aanwezigen wat er gebeurd was en veranderde van onderwerp.

Ik wist onmiddellijk waarom. Op de vijfde rij zat de familie Pitchford, met vader Malcolm, die geen lid van de kerk was. Toen ik hem zag, wist ik dat ik tot hem moest spreken, hoewel ik niet wist waarom.

Na de vergadering kwam Malcolm snel naar me toe om te vertellen dat hij nu een bepaalde leerstelling begreep die hem al jaren dwars zat. Hij zei dat hij nu graag gedoopt wilde worden.

's Avonds vertelde zuster Pitchford dat hoewel Malcolm altijd een goede echtgenoot en vader was geweest en haar had ondersteund in haar activiteit in de kerk, hij niet bereid was geweest zelf lid te worden. Ze zei dat ze 's middags had gebeden dat Malcolm bereid zou zijn mee te gaan naar de avondmaalsvergadering en dat op de een of andere manier zijn hart zou worden beroerd.

Een paar dagen later had ik het voorrecht Malcolm in de rivier de North Platte te dopen. En later, na mijn zending, ging ik met de familie Pitchford naar de Salt Lake-tempel, waar zij voor tijd en eeuwigheid aan elkaar werden verzegeld. □

Geïllustreerd door Perry Van Schelt

IGOR EN VESNA GROUPMAN

DeLynn Decker

Hun verhaal is een liefdesroman: liefde voor muziek, liefde voor elkaar, liefde voor de vrijheid en liefde voor het evangelie van Jezus Christus. Voor Igor en Vesna Groupman is liefde een motiverende kracht geworden die hun leven heeft veranderd.

Zij ontmoetten elkaar in 1971 op een conservatorium voor bijzonder getalenteerde, jonge musici in Moskou, waar zij beiden viool studeerden. Igor won in 1967, hij was toen elf jaar, de eerste prijs in de nationale jeugdcompetitie in zijn woonplaats Kiev. Op vijftienjarige leeftijd veroverde hij een studiebeurs aan voornoemd conservatorium, een van 's werelds beste academies op muzikaal gebied.

Vesna, geboren in Nish (Joegoslavië), was op haar tiende soliste van het kamerorkest van Belgrado. In 1969 won ze de internationale vioolcompetitie voor jonge mensen in Tsjechoslowakijë. Toen haar talent zich ontwikkelde en haar faam zich verbreidde, verwierf ook zij een studiebeurs aan het conservatorium in Moskou. Aldus werden Igor en Vesna klasgenoten, en uiteindelijk kregen ze verkering. Maar in Rusland konden ze niet trouwen.

„Een Rus die met een buitenlandse trouwt, wordt gezien als een potentiële vluchteling,” legt Igor uit.

Foto van Russisch tafereel door Kay Stevenson, de andere opnamen zijn van Quentin Gardner jr.

„Hoewel mijn talent als nationaal bezit werd beschouwd, had de overheid mij, als we in het huwelijk waren getreden, niet meer vertrouwd en waren mijn kansen op een internationale carrière verkeken geweest.”

Zij studeerden aan het conservatorium af en werden toegelaten tot het beroemde Tsjaikovski Conservatorium, eveneens in Moskou, voor een postuniversitaire studie. In 1979, tijdens een periode van liberaal-joodse emigratie, vroeg Igor's familie toestemming om Rusland te verlaten. Igor besloot met hen mee te gaan. Maar zodra zijn voornemen bekend werd – een paar maanden voor zijn afstuderen – werd hij van het conservatorium gestuurd.

De familie Groupman kreeg toestemming om Rusland te verlaten en op 5 juli 1979 kwamen zij in de Verenigde Staten aan. Igor en Vesna hadden afgesproken dat Vesna in Rusland zou blijven om haar studie af te maken en dat zij Igor in juli 1980 in de Verenigde Staten zou ontmoeten.

Het was een zwaar en eenzaam jaar. Igor had zich in Los Angeles gevestigd en kreeg een studiebeurs om bij de beroemde violist Jascha Heifetz te studeren; daarnaast speelde hij voor een aantal studio's.

Inmiddels rondde Vesna haar studie af, gaf recitals door geheel Europa en speelde solo's met de symfonieorkesten van Belgrado en München. Onmiddellijk na haar afstuderen ging ze naar de Verenigde Staten, waar ze met Igor in het huwelijk trad.

Vesna had behoefte aan leiding en aan stabiele, godsdienstige grondbeginselen. „Ik was lid van de Russisch-orthodoxe kerk, maar ik had sterk het gevoel dat ik eens met de waarheid in aanraking zou komen en deze zou herkennen,” zegt ze.

„Ik weet nog dat ik bij Igor zat en hem vertelde hoe fijn het zou zijn om een kerk te vinden zoals de kerk in de bijbel,” zegt ze. Op een dag vertelde een buurvrouw, ook vanuit Rusland gëmigreerd, dat zij zo'n kerk had gevonden. Drie dagen later kwamen er twee zendelingzusters bij hen aan de deur en onderwezen hen het evangelie.

In april 1982, na een maand van studie en gebed, werd Vesna gedoopt. Igor had nog niet besloten tot de

kerk toe te treden, maar ging wel met haar mee naar de kerk. Vesna's voorbeeld hielp hem. „Ik dacht dat ik alles van de kerk moest weten en volmaakt moest zijn voordat ik gedoopt kon worden,” zegt hij. Hij maakte zich in het bijzonder zorgen over het roken, een gewoonte die hem sinds zijn dertiende jaar beheerst had.

De familie Groupman verhuisde naar San Diego en werden actieve leden van de zevende wijk in de Ring San Diego North. Igor stopte met roken, en in augustus 1983 werd hij gedoopt.

Hun lidmaatschap van de kerk heeft hen geholpen zich aan de nieuwe levensstijl aan te passen. „In een vreemd land komen is alsof je in iemands huis komt waar geen licht brandt,” zegt Igor. „Je bent bang en je loopt, terwijl je naar het lichtknopje zoekt, tegen van alles aan. De kerk is voor ons het lichtknopje.”

Igor en Vesna spelen beiden in het San Diego Symfonieorkest, geven privéles en recitals. Igor is concertmeester van het San Diego Kamerorkest en Vesna is concertmeester van de San Diego Opera. Ze hebben enige tijd een ongebruikelijke roeping in de kerk gehad: muziekles geven aan kinderen van Laotiaanse immigranten van de Zuidoostaziatische gemeente in hun ring.

„Omdat we kinderen met zoveel verschillende moedertalen onderwijzen, hebben we de leiding van de Geest hard nodig om te kunnen communiceren. En het helpt,” zegt Vesna, „er gebeuren in onze klassen wonderen.”

Zij dienen ook als ringzendingen door het geven van concertavonden, waar zij hun instrumenten bespelen en over muziek en evangelie spreken.

„Wij geloven dat musiceren een van die onuitsprekelijke gaven is, waarin de Geest zich in schoonheid en macht manifesteert. Het is een geweldig hulpmiddel bij het zendingswerk,” stelt Vesna.

Ondanks hun drukbezette agenda hebben Igor en Vesna er plezier in hun talenten te gebruiken om het werk van de Heer te bevorderen. „Het is stimulerender om je talenten in dienst van de Heer te gebruiken dan in de beste concertzaal te spelen,” zegt Igor. Waarom? „De mensen zijn er om de waarheid te leren en de Heer te aanbidden.” □

Nu zien wij, mijn broederen, dat God ieder volk indachtig is, in welk land het zich ook moge bevinden; ja, Hij telt Zijn volk, en Zijn barmhartigheid strekt zich over de ganse aarde uit. Welnu, dit is mijn blijdschap en mijn grote dankzegging; ja, en voor eeuwig wil ik mijn God dank betuigen. Amen.

De lievelingstext van Igor en Vesna uit Alma 26:37

VOOR TIENERS EN TWENS

MOCHT U ZICH OOIT ALLEEN VOELEN

... U BENT HET NIET

— Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn. (2 Koningen 6:16) —

Je bent op een feestje en je beste vriend biedt je een drankje aan.
„Kom op,” zegt hij, „een klein slokje als vrienden onder elkaar kan toch geen kwaad. We zijn toch vrienden?”

Op een avond zit je bij een vriend thuis t.v. te kijken als er een twijfelachtige film begint.

„Hè, dit is een goeie film,” zegt je vriend. „Zullen we daarnaar kijken?”

Je moet examen doen, je hebt goed geleerd, en je hebt er alle vertrouwen in dat het wel zal lukken. Je vriend heeft niets geleerd maar moet een voldoende halen om over te gaan.

„Laat mij je antwoorden even overschrijven voor je je werk inlevert,” fluistert hij. „Ik moet een voldoende halen.”

Soms kom je voor een situatie te staan dat je of ‚nee’ moet zeggen tegen je vrienden, of je principes moet loslaten. Jouw reactie op de druk die je vrienden op je uitoefenen om iets verkeerd te doen, kan bepalen hoe zij over je denken en, nog belangrijker, hoe jij over jezelf denkt.

Het is niet altijd makkelijk om ‚nee’ te zeggen tegen je vrienden, maar het *is* mogelijk om ‚nee’ te zeggen en toch vrienden te blijven.

„Je moet een prijs betalen”

Zo deden anderen het.

Cathy Antonsson uit Helsingborg in Zweden bekent dat ‚nee’ te zeggen niet altijd makkelijk of leuk was.

„Het was moeilijk. Het is echt niet gemakkelijk, maar je moet een prijs betalen voor wie je bent. Soms heb ik gehuild omdat ik thuis moest blijven. Het was erg moeilijk omdat de mensen hier veelal buitenkerkelijk zijn.

NEE ZEGGEN EN TOCH VRIENDEN BLIJVEN

Chris Crowe

„Eens ging ik met mijn klas twee weken naar Rome op schoolreis. In Italië wordt er veel wijn gedronken. Bij zo’n beetje alle maaltijden drinkt men daar wijn, dus ook mijn vriendinnen bleven me wijn aanbieden, en ik bleef zeggen: ‚Nee, dank je, dat drink ik niet.’

„Zij gaven veel geld uit aan drank. Elke keer als we ergens naartoe waren geweest, legde ik net zoveel geld opzij als zij gemiddeld aan drank hadden uitgegeven. Voor de terugreis kon ik een heel dure jurk kopen. Mijn vriendinnen waren heel verbaasd en vroegen: „Hè, waar haal je al dat geld vandaan?” Ik vertelde ze wat ik had gedaan en dat dat een van de voordelen van niet drinken was.”

Ondanks de beproevingen was Cathy blij dat ze vasthield aan haar normen. „Toen ik van school kwam, zei een jongen waar ik mee uit was geweest dat hij zich op een gegeven moment had voorgenoemd om mij vóór het eindexamen zover te krijgen dat ik mijn normen zou loslaten. Hij zei dat het hem altijd irriteerde dat ik zo ‚zedig’ was. Later zei hij, toen hij besefte dat ik mijn normen niet zou verlagen: ‚Ik heb nog nooit een meisje zo gerespecteerd als jij.’”

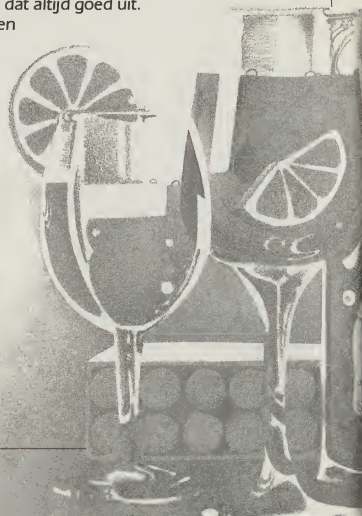
„Mijn gevoel voor humor kwam me goed van pas”

Gevoel voor humor helpt veel mensen ‚nee’ te zeggen tegen hun vrienden. Brian Halverson uit Minneapolis vertelt daarover: „Mijn gevoel voor humor komt me altijd goed van pas en redt me uit de onmogelijkste situaties. Mijn vrienden weten niet eens wat een morning is. Maar ze weten waar ik voor sta.

„Als grapjes maken niet helpt, zei ik meestal: ‚Ik heb iets anders te doen. t Trekt me niet zo.’

Voor mij pakte dat altijd goed uit.

Al mijn vrienden respecteerden mijn gods-dienst.”

„Mijn vrienden respecteerden mijn overtuiging“

Thomas Eberhardt is een van de zeven heiligen der laatste dagen in Mühlheim, een dorpje met 3 000 inwoners. Omdat het merendeel van Thomas' vrienden geen heilige der laatste dagen is, en omdat er in Duitsland veel bier gedronken wordt, heeft hij al vaak de gelegenheid gehad om „nee“ te zeggen.

„Eerst dank ik ze voor het aanbod. Dan vertel ik ze dat ik liever geen bier drink en leg ze uit waarom. Ik vraag ze of ze ooit gehoord hebben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Meestal zeggen ze „nee“, dus vertel ik ze wat over de kerk en over het woord van wijsheid. Mijn vrienden respecteren dan mijn overtuiging, maar ik moet altijd positief zijn, nooit beledigend.

„Kort nadat ik gedoopt was,” zegt Thomas, „ging ik in dienst in het Duitse leger. In Duitsland moeten alle negentienjarige jongens minstens vijftien maanden in dienst. De soldaten wonen in grote gemeenschappen, en ik kon het niet vermijden dat ik in situaties terecht kwam die botsten met de leringen en de geboden waar ik kort tevoren een getuigenis van had ontvangen.

„Het duurde niet lang voor ze me sigaretten aanboden. Ik probeerde altijd beleefd te blijven, dankte ze voor hun aanbod en vertelde ze dat ik niet

rookte. Mijn mede-soldaten aanvaardden dat zonder problemen.

„Ik werd echter een keer uitgenodigd op het verjaardagsfeest van een vriend, en daar werd me bier aangeboden. Ik dankte hen voor hun aanbod en vertelde ze dat ik niet dronk. Mijn mede-soldaten werden steeds agressiever naarmate de avond vorderde. Uiteindelijk zag ik geen andere uitweg dan ze uit te leggen waarom ik niet dronk.

„Ik stond op en zei tegen de groep: „Bedankt voor de uitnodiging om hier op dit verjaardagsfeest te komen. Ik wil jullie even zeggen dat ik geen bier of andere alcoholische dranken drink, en ik zal jullie zeggen waarom. Zoals jullie waarschijnlijk gehoord hebben, ben ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De Heer heeft ons geboden om geen alcohol te drinken, en daarom drink ik niet.

„Sindsdien heb ik geen problemen meer gehad met drank die ik moest weigeren.”

„Ze kunnen me niet veranderen“

Allison Bowman uit Chandler (Arizona), legt uit hoe zij „nee“ zegt. „Ik preek niet; ik zeg gewoon nee. Je mag nooit onbeleefd worden. Ik laat gewoon duidelijk merken wat mijn normen zijn, en dat dat is hoe ik ben. Ze kunnen me niet veranderen.

„Toen ik naar Arizona verhuisde, waren er oudere jongens in mijn klas die wilden dat ik spijbelde om met hen ergens naartoe te gaan. Ik zei altijd: „Nee, dat doe ik niet.”

„Ze vroegen me ook bij andere gelegenheden om met ze uit te gaan. Elke keer dat ze me vroegen, zei ik: „Nee, ik ga niet met jongens uit totdat ik zestien ben.” Ik moet dat zeker honderd keer gezegd hebben. Maar nu zorgen zij ervoor dat niemand anders me lastig valt. We zijn nog steeds goede vrienden.”

„Het is niet goed voor mijn gezondheid“

Wilfredo Perez, onlangs gedoopt in Cabo Rojo (Puerto Rico), heeft altijd al veel vrienden gehad.

„De dag dat ik lid werd van de kerk,” vertelt hij, „zeiden veel leden tegen me dat ik misschien een paar vrienden zou kwijtraken. Ik vroeg me af waarom. Ik zag niet in wat mijn lidmaatschap met mijn vrienden te maken had.

„Ik bleef met mijn vrienden omgaan, maar ik deed bepaalde dingen niet meer die ik wel deed voor ik lid van de kerk werd, en ik praatte er ook niet meer over. Soms voelden ze zich daardoor niet zo op hun gemak. In het begin was het wel moeilijk om ‚nee‘ te zeggen. Ik wilde hen niet kwetsen of ze het idee geven dat ik ze niet meer mocht.

„Een van mijn vrienden nodigde me uit voor een oudejaarsfeest. Ik ging, en hij zei tegen me: ‚Wilfredo, kom binnen en drink zoveel rum en bier als je maar wilt.‘ „Ik zei tegen hem: ‚Nee, dank je. Ik houd niet van rum of bier, en het is trouwens slecht voor m'n gezondheid.‘ „Ook goed“, zei hij, „doe maar wat je zelf wilt.“ Dus ik genoot van het gezelschap van mijn vrienden, zonder te drinken of dingen te doen waarvan ik wist dat ik ze ook niet moest doen.“

„Belangrijk om niet-leden in je vriendenkring te hebben“

Mark Ray uit Tempe (Arizona), zegt dat veel van zijn vrienden geen heilige der laatste dagen zijn, maar ziet dat niet als een probleem.

„Ik vind het belangrijk om niet-leden in je vriendenkring te hebben, maar ik wil niet door ze beïnvloed worden. Ik ga veel met niet-leden om, maar ik laat m'n normen niet los.

„Ik was een keer op schoolreis naar Californië. Toen we die nacht op onze hotelkamer kwamen, haalden ze een paar blikjes bier tevoorschijn. Ik zei: ‚Nee, dank je‘

en hing wat rond. Ik voelde me wel een beetje zitten in het begin, maar ze zetten me niet onder druk.

„Het merendeel van mijn vrienden weet dat ik Mormon ben, dus hoef ik niet al te vaak ‚nee‘ te zeggen. Ze weten wat mijn normen zijn.“

„Ik moest echt een beslissing nemen“

Michele Randria uit Mont de Marsan in Frankrijk, woont in een dorp met erg weinig heiligen der laatste dagen. Veel van haar vrienden zijn dus ook geen Mormon.

„Waar ik woon ben ik van mijn leeftijd het enige lid. Gelukkig voor mij gebruikt mijn vader nooit tabak of alcohol, hoewel hij geen lid van de kerk is, dus de meesten van mijn vrienden weten dat ik niet rook of drink.

„Uitgaan met jongens was veel moeilijker“, vertelt ze. „Ik moest echt van tevoren mijn standpunt bepalen, maar dan nog was het soms erg moeilijk. Als een jongen iets wilde waarvan ik wist dat ik het niet moest doen, moest ik stevig in mijn schoenen staan en ‚nee‘ zeggen. Soms was hij daarna mijn vriend niet meer.

„Ik heb ondervonden dat het altijd gemakkelijker is om te zeggen: ‚Nee, ik kan niet met je mee uit of daar mee naar toe‘ voor de avond van de afspraak. Als je eenmaal uit bent, is het echt moeilijk om ‚nee‘ te zeggen. Vaak vermeed ik de situatie door de afspraak te vermijden.“

Zoals je ziet is het niet altijd makkelijk om ‚nee‘ te zeggen tegen vrienden, en er is geen geknipte manier om je uit moeilijke situaties te redden. Je kunt niet afgaan op wat anderen doen; je moet zelf vooraf een beslissing nemen. Als je de Schriften bestudeert, luistert naar de raad van de profeet en om leiding bidt, zul je in staat zijn de antwoorden te geven die in jouw situatie goed zijn.

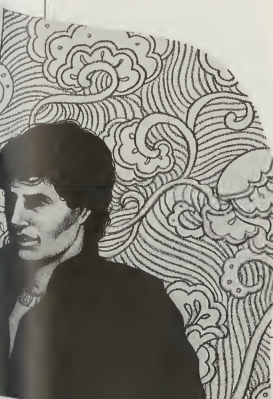
„De sleutel“, zegt Wilfredo Perez, „is te zoeken naar manieren die je vrienden geen onbehaaglijk gevoel geven. Je hoeft je vrienden niet te verliezen als je Mormon wordt. Als ik nu bij mijn vrienden ben, roken ze niet, drinken ze niet en vloeken ze niet. Mijn oude vrienden zijn nog steeds m'n vrienden, en ik heb nu meer vrienden dan ooit.“

Allison Bowman legt uit: „Op mijn zevende jaar besloot ik echt te gaan proberen om te doen wat goed is. Nu probeer ik bij elke beslissing te bedenken wat de omstandigheden zullen zijn. Als ik iets verkeerd doe, weet ik dat ik later de gevolgen onder ogen moet zien.“

En dat is het belangrijkste dat je moet onthouden als je in een lastig parket komt met je vriendin. Besluit vooraf waar je in gelooft, en als het moment daar is, sta dan pal voor je overtuiging.

Als je dat doet, kun je ‚nee‘ zeggen en toch goede vrienden blijven, met velen zelfs. □

Als ik uitga, moet ik echt van tevoren mijn standpunt bepalen. Als een jongen iets wilde waarvan ik wist dat ik het niet moest doen, moet ik stevig in mijn schoenen staan en ‚nee‘ zeggen.

EEN LIED IN

Een melodieus, tweetonig gekwaak is het enige geluid dat de vochtige, zware nachtlucht doordringt. Tientallen *coquis*, kleine kikkertjes die veel voorkomen op Puerto Rico en een paar omliggende eilanden, schijnen met hun lieflijk lied de geweldige gebeurtenis te ondersteunen die zo plaats gaat vinden.

Het lied zweeft door de open vensters van de kerk, waar een grote groep mensen bijeen is gekomen. Ze wachten in stilte af; de ventilatoren aan het plafond maken luie omwentelingen en de koelte beroert de palmen die het gebouw opsierren.

Voorin het vertrek wordt de stilte verbroken. Twee jongemannen, in het wit gekleed, lopen de treden van de doopfont en gaan tegenover elkaar in het water staan. Ze glimlachen. Er wordt een arm opgestoken. Handen worden in de juiste positie geplaatst en een krachtige, jonge stem klinkt uit boven het geluid van de *coquis*.

De ene jongeman wordt door de andere ondergompeld en hij komt met een nieuwe glimlach om de mond weer boven. Deze wordt beantwoord door allen die van deze gebeurtenis getuige zijn geweest. Een jongeman uit Puerto Rico heeft de naam van Christus op zich genomen.

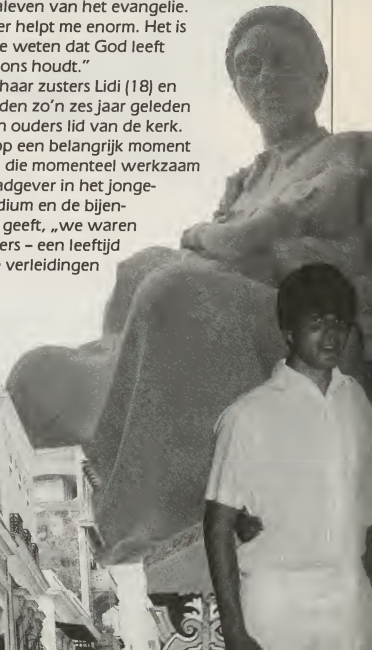
Gerard Aquirre (18) het nieuwste lid van de Wijk San Juan, kent Pablo Chavez (17) nog maar een paar weken, maar nadat hij een gezinsavond bij de familie Chavez had meegemaakt, leek het alsof ze altijd al broers waren geweest. Het was niet meer dan normaal dat hij Pablo vroeg hem te dopen.

Pablo en Gerard zijn typerend voor de jongeren van de kerk op Puerto Rico. Hun moedertaal op het eiland is Spaans, maar iedereen krijgt Engelse les op school en velen spreken deze tweede taal vloeiend. Sommigen, zoals Pablo, zijn al jaren lid en zijn naar de Verenigde Staten geweest om daar in de tempel aan hun familie verzegeld te worden. Anderen, zoals Gerard, hebben nog maar pas kennis gemaakt met de leringen van de kerk. Toch schijnen hun leven en voorbeeld een extra dimensie aan de cultuur daar toe te voegen, net zoals het lied van de *coqui* de nacht tot iets bijzonders maakt.

Puerto Rico, een eiland op de overgang tussen de Atlantische Oceaan en de Caribische Zee, ongeveer 1600 kilometer ten zuidoosten van Florida, werd ongeveer vijftien jaar geleden voor het eerst door zendelingen bezocht. Sindsdien groeit en bloeit de kerk op dit tropische eiland, en telt nu drie ringen en vele districten. Binnen deze units vind je jonge mensen die enthousiast zijn over het evangelie en het willen horen en delen.

„Wat mij het gelukkigst maakt,” zegt Jeanette Morales (15) klaspresidente lauwermeisjes in de Wijk Trujillo Alto, „is het naleven van het evangelie. Alles wat ik leer helpt me enorm. Het is geweldig om te weten dat God leeft en dat Hij van ons houdt.”

Jeanette en haar zusters Lidi (18) en Dioni (16) werden zo'n zes jaar geleden samen met hun ouders lid van de kerk. „We werden op een belangrijk moment lid, vertelt Lidi, die momenteel werkzaam is als eerste raadgever in het jongevrouwenpresidium en de bijenkorfmeisjes les geeft, „we waren nagenoeg tieners – een leeftijd waarop de verleidingen komen.”

DE NACHT

Lisa A. Johnson

Door gehoorzaamheid aan de leringen van de kerk zeggen de zusjes Morales in staat te zijn een voorbeeld te zijn voor vrienden die geen lid zijn. Andere HLD-tiëners bekleden leidinggevende posities op school en in de samenleving. Belinda Berrios werd in 1984 uitgeroepen tot Miss Puerto Rico Junior, en de zusjes Morales hebben verschillende functies in klassen bekleed. Vaak wordt hun door vrienden en leerkrachten gevraagd: „Hoe komt het dat jullie zo anders zijn?” Vaak is de belangstelling van hun vrienden vol respect en nieuwsgierigheid, soms ook worden ze uitgelachen en bespot.

„Maar dat doet ons niets,” zegt Dioni, eerste raadgeefster in haar lauwermeisjesklas en secretaresse van het seminarie. We grijpen zo iets aan om ze de waarheid te vertellen over de kerk. Als mensen zien dat we ons er niet voor schamen, willen ze meer weten.”

Hoewel niet iedereen op het eiland weet wat de kerk leert, hebben de meesten er in ieder geval van gehoord door de reclamespotjes van de kerk op t.v. Het is zelfs aan deze reclamespotjes te danken dat de pasgedoopte Gerard van de kerk hoorde. De lange, knappe jongeman schreef naar het adres dat op het scherm verscheen en vroeg of de kerk ook

vertegenwoordigers op Puerto Rico had. Er werden zendingen naar Gerard gestuurd, en al snel volgde hij de zendingenlessen.

„Toen ik het verhaal van Joseph Smith hoorde,” vertelt Gerard, „voelde ik me net als hij. Ik was ook verward, en ik ging naar een plaats waar cactussen groeien, zocht een vlakke, open plek op en vroeg de Heer om leiding. Ik voelde toen een geweldige geest. Ik voelde diezelfde geest toen de zendingen met me spraken. Ik heb nooit zoveel over godsdienst geleerd, maar toen de zendingen me eenmaal begonnen te onderwijzen, duurde het niet lang voor ik wist dat dit de waarheid is. Het was alsof ik het altijd al had geweten.”

De zendingen stelden Gerard aan Pablo voor en aan diens vijftienjarige broer Mario en hun ouders. Gerard werd meteen als lid van het gezin beschouwd.

Dat is niet ongebruikelijk onder leden van de kerk in Puerto Rico. Volwassenen en jongelui gaan met elkaar om alsof ze de beste vrienden

Fotografeerd door Janet Thomas

zijn. Ze praten met genegenheid met elkaar, en bij activiteiten zie je zelden dat de jeugd en de ouderen afstand van elkaar nemen.

De familie Chavez was blij dat ze konden helpen om Gerard het evangelie te onderwijzen en waren uitgelaten toen ze hoorden wat Gerard vroeg toen hij besloot om gedoopt te worden: „Kan ik ook zendingeling worden?” Dat is een vraag die veel jongelui op Puerto Rico serieus nemen. Pablo werkt al een paar jaar hard in de lijstenwinkel van zijn vader, om geld te verdienen om zijn zending te kunnen bekostigen. Hij is nu zeventien en heeft bijna het geld bij elkaar. Tegen de tijd dat zijn oproep komt, zal hij ook in andere opzichten goed voorbereid zijn.

De wijkleiders die met de jeugd werken, leggen nadruk op zowel de geestelijke als de materiële aspecten van het zendingswerk en besteden elke derde zondag van de maand twee uur aan workshops om de jongens te leren over koken en voeding, lichamelijke verzorging, onderhoud van fiets en auto, naaien, en goede manieren. Ook worden tijdens die twee uur toespraken gehouden door zendingelingen en wijkleiders.

Niet als andere heiligen der laatste dagen over de hele wereld, is de jeugd van Puerto Rico dol op roadshows, en elk jaar kijken ze uit naar de komende jeugdconferentie. Ook zijn ze vooral betrokken bij sportactiviteiten van de ring, vooral volleybal en basketbal. Men is niet met scouting begonnen, en sprekersfestivals, haardvuuravonden en buitendiensten bij zonsopgang zijn er aan de orde van de dag. Een voordeel van het leven op Puerto Rico is dat veel activiteiten op het strand gehouden kunnen worden, dat nooit ver weg is. Ook zijn ze bij veel dienstbetoonprojecten betrokken.

Het klinkt alsof men een gemakkelijk leventje leidt op Puerto Rico, maar de jeugd daar kent ook zijn problemen. Pressie van vrienden, wat door de meeste andere jongeren als het grootste probleem ervaren wordt, is niet de grootste zorg van de jeugd op Puerto Rico. „Wij zoeken vrienden die in grote lijnen net zo denken als wij, en zij zetten ons niet echt onder druk,” zegt Lidi, die daarmee het gevoel van veel van haar HLD-vrienden verwoordt.

De jeugd op het eiland is het erover eens, dat het echte probleem gevormd wordt door de invloed die van de wereld in zijn

algemeen op hen afkomt. „Tegenwoordig zegt de wereld dat als je erbij wilt horen, je hard moet zijn, rijk, dat je dingen moet doen die moreel verkeerd zijn,” zegt Pablo. Zijn broer Mario is het met hem eens en zegt: „Waar je ook kijkt, overal zijn er zaken en mensen die je aanmoedigen om tegen de leringen van de kerk in te gaan.” Beide jongens zeggen dat kerkelijke activiteiten zoals de gezinsavond en persoonlijke schriftstudie, hen helpen om hun prioriteiten goed op een rijtje te houden.

De jeugd gebruikt de leringen van de kerk om zich sterk te maken tegen wereldse invloeden, net zoals hun Spaanse voorouders het eiland gebruikten om hun bezittingen in de nieuwe wereld te verdedigen. Puerto Rico, wat 'rijke haven' betekent, was eens een strategisch bolwerk in het Spaans-Caribische rijk. Indrukwekkende vestingen verrijzen langs de kust van het eiland, en vanaf hun dikke muren verdedigden de Spanjaarden zich tegen aanvallende piraten.

Tegenwoordig helpt de toegewijde jeugd van Puerto Rico er een bolwerk van de kerk van te maken. Geografisch gezien is het geen groot bolwerk. Maar je moet weten dat de stem van een jong kerklid op Puerto Rico veel weg heeft van het lied van de *coqui*. Hoewel het kikkertje niet groter wordt dan vijf centimeter, vervult zijn helder, liefelijk lied de nacht met een vredige melodie. □

HET SPINNETJE

David Brinley

Het viel niemand anders op. Vreemd dat het mij wel opviel. Midden in een drukke hal, gevuld met levendige Japanse leden die zich naar hun zondagsschoolklassen haastten, was dat spinnetje echt onopvallend. Het kwam van onder een radiator tevoorschijn, een piepklein bruin stipje dat zich naar het midden van de hal bewoog. Tegen de tijd dat het moeizaam een meter had afgelegd, was de hal al aardig volgestroomd en gebruikten de leden de paar minuten die ze hadden voor de volgende vergadering om met elkaar te praten.

Mijn eerste impuls was om het spinnetje terug te vegen onder de radiator. Deze gedachte werd gevolgd door een wat kinderlijker idee om erop te stappen. Gelukkig echter voor het spinnetje maakte mijn wreedheid snel plaats voor nieuwsgierigheid. De spin scheen niet veel tijd van leven meer te hebben, zeker niet als het dezelfde koers zou blijven volgen. Ik was zo gefascineerd dat ik mijn omgeving even vergat en alleen maar toekeek, me afvragend hoe het af zou lopen – wachtend op die onvermijdelijke, vernietigende voetstap.

Ik zal nooit begrijpen hoe broeder Tashiro, de districts-president, het kon zien. Het was duidelijk dat hij laat was toen hij de deur binnenstormde om een volgende vergadering bij te wonen, met de aktetas in de hand, cassetterecorder en diaprojector in een zeer

wankele positie onder de andere arm geklemd. Zijn gedachten waren natuurlijk druk met de eindeloze taken die hoorden bij het leiden van een district, toch zag hij op de een of andere manier dat spinnetje tussen de menigte. Hij hield onmiddellijk stil, legde zijn bagage even neer en, zich verontschuldiging, boog hij zich naar de grond om het spinnetje zachtjes in zijn handpalm te schuiven en naar veiliger oorden te brengen. Alsof hij zich nauwelijks bewust was van het incident, haastte hij zich toen naar zijn vergadering.

Het was zo simpel, zo'n natuurlijke daad voor die nederige dienstknecht van de Heer. Toen ontvouwde er zich een prachtige analogie voor mijn geestesoog. Ik zag de Heiland zich neerbuigen en even het ingewikkelde proces van het scheppen van ontelbare werelden vergeten, om persoonlijk een onbegrijpend mensenras te onderwijzen en aan te sporen en zich voor hen op te offeren. Dit ras was slechts een onbeduidende stip in de eindeloze wandelgangen van de eeuwigheid. Maar met goddelijke toewijding tilde hij de mens boven een haast zekere verdoeming uit, bracht ze naar een omgeving van vrijheid en kans en waar ze konden leven en groeien.

Ik dacht aan al die duizenden Japanse mensen die nog geen besef hadden van de grote liefde van de Heiland, mensen naar wie ik gezonden was om hen te onderwijzen. Er groeide een nieuw voornemen in mijn hart terwijl ik mij naar de zondagsschoolklas haastte. De volgende keer, nam ik me voor, zou ik het spinnetje redden. □

De tranen stroomden mij over de wangen toen ik daar op dat perron stond. Ik stond op het punt mijn ouderlijk huis in Wales te verwisselen voor een vreemd land en een nieuwe levensstijl aan de Brigham Young University in Utah. Mijn koffers waren al ingeladen, nu moest ik afscheid nemen van mijn vader. We omhelsden elkaar. Hij boog zich naar mij over en fluisterde in m'n oor: „Het zal prima gaan. Ik geloof in je.” Toen leidde hij me liefdevol naar de wachtende trein.

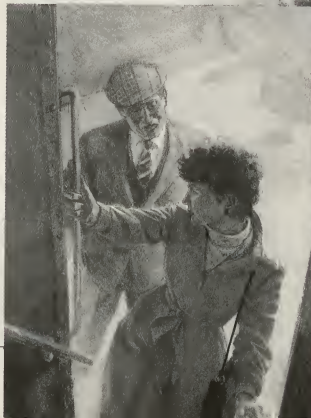
Toen de wuivende, lange gestalte langzaam uit het gezicht verdween, overviel een intens gevoel van leegte mij. Ik voelde me zo eenzaam. Ik keek naar de vertrouwde groene velden, heggen en grijze stenen huisjes die voorbijschoten. De geluiden van prattende passagiers en ritselende kranten vervaagden in herinneringen aan mijn jeugd die ik met mijn vader had doorgebracht . . .

Hij stond op een wankel bruggetje met mijn tweejarige broertje op de schouders. „Kom, Sian, geef me een hand, dan steken we samen over.” Zijn stem klonk overtuigend, maar mijn knieën knikten. Ik was bang. Ik zag het schommelende touwbruggetje doorbuigen onder het gewicht van mijn vader en mijn broertje. Boven het geraas van het kolken-de water in de diepte, hoorde ik de touwen kraken. Mijn technisch inzicht was op die jonge leeftijd heel beperkt, maar ik was er zeker van dat de brug niet veilig was. Ik rilde van angst en deed een stapje terug.

„Sian,” de stem van mijn vader klonk rustig maar beslist, „kijk me aan.” Ik keek in zijn lieve ogen.

Sian Bessey

LEREN GELOVEN

Ik keek op en zag dat de uitdrukking in mijn vaders ogen een weerspiegeling van de mijne was. „Ik houd van je,” sprak eruit, „ik geloof in je, en ik weet dat je alles kunt doen waar je je toe zet.”

„Vertrouw me. Je bent veilig.” Hij strekte zijn hand uit. Ik keek hem andermaal in de ogen en stapte op de schommelende brug. Deze kraakte en ik slaakte een kreet van angst. Mijn vader greep mijn hand stevig vast en deed een stap naar voren. Ik hield hem vast en eens wist ik dat we veilig waren.

Ik heb heel vaak mijn vertrouwen gesteld in die grote handen. En vaak heb ik hem vriendelijk zien glimlachen om mijn enthousiasme als we weer een spannend avontuur beleefden.

Zo keek hij ook toen we de top van de berg Snowdon bereikten, de hoogste berg van Engeland en Wales. Het oude pad, door mijnwerkers ingesleten, was bezaaid met stenen die weggleden zodra je er een voet op zette. De woeste grijze rotsmassa en zwerfkeien vormden een schril contrast met de blauwe hemel en de witte wolken boven ons.

Soms kruiste ons pad dat van een schaap op zoek naar iets eetbaars. Deze geharde dieren waren zo gewend aan mensen, dat ze nauwelijks op onze aanwezigheid reageerden.

Het duurde niet lang of mijn korte beentjes werden pijnlijk en moe. Het grijze pad leek eindelijk. „Kom maar, Sian. Je kunt het best,” moedigde pa mij aan, terwijl hij me op zijn rug hees. Voor hem werd de klim er moeilijker door, maar ik kon even uitrusten.

We ploeterden langs afgebrokkelde muren die eens waren gebouwd door nu vergeten herders. Van een afstand leken het gigantische littekens op de bergwand.

Eindelijk kwamen we bij het laatste stuk. Pa hield mijn hand stevig vast terwijl we voort klauterden. Op de top ploften we buiten adem neer. Ik keek om me heen. Ver beneden ons kon ik mensen zien bewegen als gekleurde mieren. In de wijde omtrek zag ik bergkammen, diepe valleien, en in de verte het glinsterende blauw van de Ierse Zee. Diep onder de indruk keek ik rond, en toen lachte ik uitgelaten. „We hebben het gehaald, pa. We hebben helemaal de top gehaald!” Ik keek omhoog en zag dat de uitdrukking in mijn vaders ogen een weerspiegeling van de mijne was. „Ik houd van je,” sprak eruit, „ik geloof in je, en ik weet dat je alles kunt doen waar je je toe zet.”

Ergens ver weg in mijn bewustzijn hoorde ik het ritmische gebonk van de trein die over de rails voortreed, maar mijn gedachten waren elders. Met een groeiend gevoel van verwondering besefte ik dat er in mijn jeugd een eeuwige band was ontstaan tussen mijn vader en mij. Mijn kinderangst en geloof in zijn schijnbaar oneindige kennis hadden zich ontwikkeld tot een liefdevolle, vertrouwde relatie die steeds inniger werd naarmate ik volwassen werd en meer

ervaring opdeed.

Ergens kwam deze gedachte me bekend voor. Zou mijn band met mijn Hemelse Vader ook zo in elkaar zitten? Net als mijn kinderjaren in dit leven, waren mijn voorsterfelijke kinderjaren misschien ook een periode geweest waarin ik geloof en vertrouwen in mijn Vader had ontwikkeld. Ik leerde zoveel ik kon toen we samen waren en toen verliet ik mijn hemelse thuis in de wetenschap dat mijn Hemelse Vader geloof had in mij en in mijn potentieel om goed te doen in deze nieuwe levensfase.

Terwijl ik zo over deze dingen nadacht, voelde ik hoe een warme gloed mij doortrok. Langzaam vulde het de leegte in mij. Ik wist dat, hoe groot de afstand tussen mij en mijn aardse ouders ook was, ik op een dag terug zou keren en nog steeds die verbondenheid en dat vertrouwen zou voelen die we gemeen hadden. Maar wat belangrijker was, ik besefte dat deze zelfde band tussen mij en mijn Hemelse Ouders bestaat. Met het toenemen van mijn geloof en vertrouwen in mijn Hemelse Vader, zal ook zijn geloof en vertrouwen in mij toenemen. Hij zal er altijd zijn om me te helpen, als ik Hem maar aan wil roepen; en dan, op een dag, als mijn geloof sterk genoeg zal zijn, kan ik terugkeren om met Hem te leven en die eenheid voor eeuwig te voelen.

□

